

Opinia națională

Săptămânal de opinie, informație și idei de larg interes național

Dorim să amplificăm și să diversificăm colaborarea cu partenerii noștri din Japonia și din întreaga lume

a declarat rectorul Universității Spiru Haret, prof.univ.dr. Aurelian BONDREA,
la întâlnirea cu prof.univ.dr. Kazuyoshi KOMIYA din Japonia

– Eu desfășor o activitate universitară și de consultanță științifică, sunt și publicist, dar, cu deosebire, mă consider manager și tocmai de aceea am primit cu mare plăcere și interes sportiv invitația de a vizita Universitatea Spiru Haret în componența căreia funcționează mari facultăți cu profil de management și unde sunt predate cursuri de însușire a mai multor limbi străine, între care și limba mea maternă, japoneza. Sunt plăcut impresionat de marile dumneavoastră realizări pentru care vă felicit și vă urez să le continuați. Am convingerea că între noi se poate institui o lungă colaborare managerială, întrucât succesele și proiectele dumneavoastră sunt pentru un specialist adevărate provocări și mie îmi plac provocările. Vă felicit, încă o dată, și vă mulțumesc pentru onoarea de a cunoaște la fața locului această mare și prestigioasă universitate românească.

Cu această concluzie și-a încheiat dialogul pe care profesorul universitar doctor Kazuyoshi KOMIYA, președintele

Firmei de Consultanță Managerială „Komiya Consultants” din Japonia, l-a purtat cu prilejul primirii sale, în ziua de 29 octombrie a.c., de către profesorul universitar doctor Aurelian BONDREA, rectorul Universității Spiru Haret, președintele Fundației România de Măine.

Primirea distinsului specialist japonez și convorbirea desfășurată cu acest prilej au avut loc în cabinetul rectorului din noul și modernul sediu al Universității Spiru Haret și al Fundației România de Măine, amenajat în strada Ion Ghica din București. Au participat prof. univ. dr. Constantin Mecu, prorector al Universității Spiru Haret, și prof. univ. dr. Gheorghe Zaman, decanul Facultății de Management Financiar-Contabil și directorul Institutului de Studii pentru Dezvoltarea Economico-Socială a României, din cadrul Universității Spiru Haret.

După urările de bun venit în Universitatea Spiru Haret, adresate oaspetelui japonez, prof. univ. dr. Aurelian Bondrea, rectorul Universității Spiru Haret, președintele Fundației România de Măine, a spus:

Am luat cunoștință de programul vizitei dumneavoastră. O parte din el s-a și realizat. Urmează unele expuneri în fața studenților, precum și discuții pe teme de specialitate, îndeosebi de management financiar, cu profesorii noștri. Dacă timpul vă permite, am dori ca, după întâlnirea cu studenții de la limba japoneză, să vizitați și alte obiective, între care și acest sediu central al Universității noastre, clubul, baza sportivă cu tot ce este necesar pentru sportul de performanță și ceea ce mai doriți dumneavoastră să cunoașteți. La noi s-a statornicit o bună colaborare cu reprezentanții unor universități japoneze, mai multe delegații cu acest profil, conduse de domnul prof. univ. dr. Tomio SATO, ne-au vizitat și am avut ample schimburi de idei pe tema învățământului superior, dar și pe cele referitoare la problemele economico-sociale din România și Japonia. Noi suntem foarte mulțumiți de această colaborare pe care dorim s-o amplificăm și s-o diversificăm inclusiv prin vizita dumneavoastră, stimate domnule dr. KOMIYA. Știm că sunteți un distins profesor universitar, om de afaceri și conducător de firmă de consultanță managerială. Dorim ca studenții noștri să beneficieze de pe urma bogatei dumneavoastră activități, să cunoască problemele actuale ale societății japoneze și modul concret în care ele sunt soluționate, să se inspire, în viitoarea lor activitate, din marea experiență a Japoniei în construirea unui sistem performant al economiei de piață. Totodată, sperăm ca, prin cunoașterea ei directă, și experiența românească să vă fie utilă în cercetările dumneavoastră și să constituie o nouă

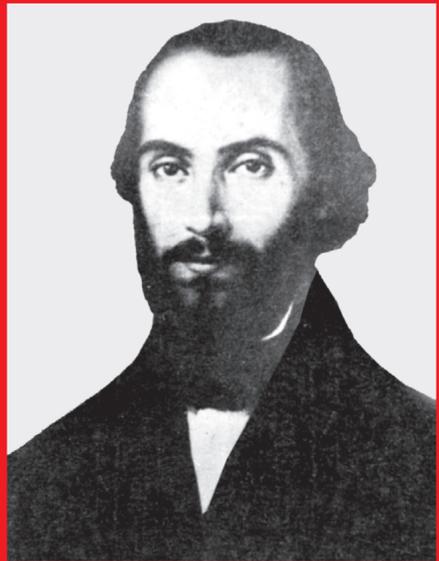
punte de apropiere și de colaborare între țările noastre.

Prof. univ. dr. Kazuyoshi KOMIYA a mulțumit pentru invitația ce i-a fost adresată de a vizita Universitatea Spiru Haret, pentru urările de bun venit și pentru stima și căldura cu care a fost întâmpinat pretutindeni. A dat o înaltă apreciere întâlnirilor pe care le-a avut cu cadrele didactice din facultățile cu profil economic, vizitelor efectuate în laboratoarele pentru studenți și în modernul centru editorial și tipografic al Universității, exprimându-și interesul și pentru celelalte obiective înscrise în programul vizitei sale de până la data de 3 noiembrie a.c.

După aceste declarații introductive, între partea română și specialistul japonez s-a instituit un amplu dialog pe teme de interes reciproc, de la viața universitară, la problemele majore economico-sociale din Japonia și România, la perspectivele evoluției acestor țări, dar și a vieții internaționale în ansamblu. Discuția ca atare a dobândit amplitudinea ideatică a unei dezbateri științifice, prin raportarea faptelor și experienței reciproc împărtășite la un etalon valoric, configurat în temeiul adevărurilor științifice general valabile și al sensului moral, de nelipsit astăzi în relațiile internaționale de orice gen. Tocmai din perspectiva acestei amplitudini, specialistul japonez s-a interesat despre relațiile de colaborare ale Universității Spiru Haret, cu parteneri de profil din alte țări, iar partea română a dorit să cunoască direcțiile multiple în care și desfășoară activitatea prof. univ. dr. Kazuyoshi KOMIYA. Drept urmare, rectorul Aurelian BONDREA a vorbit despre faptul că Universitatea Spiru Haret face parte din Alianța Universitară pentru Democrație, cu sediul în SUA. Din această alianță fac parte peste 130 de universități dintre care cea 40 sunt din SUA, iar celelalte din Europa. Pe lângă această alianță, Universitatea Spiru Haret întreține relații de colaborare cu universități din Anglia, Franța, Spania, Olanda, Grecia și din alte țări. La rândul-i, distinsul oaspete japonez și-a exprimat admirația față de acest spectru larg al colaborării interuniversitare și a înfățișat principalele aspecte ale activității proprii. În calitate de profesor, ține o serie de cursuri pe teme de management, iar din această perspectivă apare posibilitatea unor eventuale vizite reciproce de studenți români și japonezi. O altă serie de cursuri sunt destinate specialiștilor care doresc să intre în activități de afaceri. Așadar, activitatea sa profesională se împarte între universitate și firmele care solicită asemenea cursuri. Și întrucât onorariul acestor cursuri manageriale este foarte ridicat în Japonia, cei interesați îl solicită pe termene mai scurte, din care cauză caracterul sintetic al acestor prelegeri se accentuează.

(Continuare în pag. 3)

Nicolae Bălcescu 1852- 2002

„Facă-se această scriere evanghelia neamului,
fie libertatea adevărată idealul nostru,
libertatea ce se câștigă prin muncă”

Mihai EMINESCU

Bălcescu și ideea de națiune

G. Zane

La mijlocul secolului trecut ideea de națiune intrase definitiv în literatura socială și era folosită alături de ideea de popor, fără ca o distincție clară între ele să fie întotdeauna făcută. În opera lui N. Bălcescu problema poporului și a națiunii este tratată într-un spirit consecvent democratic general și, ori cât de sumar ar fi expuse ideile sale, concepția sa de bază poate fi ușor degajată.

Despre națiune N. Bălcescu are o concepție istorică și democratică. În spiritul acestei concepții națiunea sau „naționalitatea” reprezintă un popor ajuns la o anumită treaptă de dezvoltare, adică un popor ajuns la conștiința de sine. În timp ce poporul este un produs al contopirii de rase, de neamuri, sau o suprapunere de popoare prin cucerire, națiunea este produsul solidarității morale a unui popor, a conștiinței sale. Este așa dar un produs spiritual. „Naționalitatea [națiunea] – spune el – este sufletul unui popor”; iar în alt loc „naționalitatea [națiunea] este forma superioară a vieții raselor [neamurilor], ea supraviețuiește adesea independenții și singurătății poate să o recucerească. Ea este legitimitatea popoarelor”.

N. Bălcescu și-a dat, firește seama că istoria universală reprezintă un proces în curs de dezvoltare; unel neamuri au ajuns la faza de popor, altele la cea de națiune. Din această concepție generală despre națiune, influențată în parte de ideile ultimilor istorici ai romantismului francez, el a dedus caracterul esențial ale națiunii și a formulat de pe poziții consecvent democratice

problemele națiunii românești și tactica pe care trebuie să o adopte poporul român pentru rezolvarea lor. Caracterul principal al națiunii ar fi veșnicia ei, o dată ajunsă la faza de maturitate. Chiar în Cuvântarea ținută în 1847 la Societatea studenților români din Paris, parafrazând o teză pe care J. Michelet o dezvoltase în special la cursurile sale din 1846, N. Bălcescu susține, într-un moment de marasm național, în care destinul națiunii noastre ridica în fața unora îngrijorări, că „Românii nu vor pieri, românii nu pot pieri”; „Cum aceste țări române – se întreabă el – care numără o existență de 18 veacuri, cum această nație peste care a trecut atâtea potopuri de nații barbare, fără a o putea înghiți, fără a o face să-și piarză naționalitatea sa, care a scăpat nevătămată de grozăviile veacului de mijloc, de atâtea vrăjmași puternici, și mai puternici și mai numeroși decât dânsa, ce o amenința să o cotopească, cum această nație care fu atâtea vreme campionul creștinătății și bulevardul civilizației și al libertății, cum va putea fi ea urșită să peară – acum în al 19-lea veac, în veacul luminilor, al deșteptării popoarelor, în veacul libertății”.

Într-o anumită privință, N. Bălcescu transfera în Evul Mediu conceptul modern al națiunii, ceea ce nu se poate susține azi, dar conceptul de națiune astfel înțeles îi folosea să susțină perfect legitim principiul naționalității și să-i caute o justificare nu numai etică, dar și istorică, într-o interpretare la fel influențată de școala romantică franceză.

(Continuare în pag. 2)

Bălcescu și urmașii lui

Articol publicat de Mihai Eminescu

în ziarul *Timpul* din 24 noiembrie 1877

Peste două, trei zile va ieși de sub tipar *Istoria lui Mihai-Vodă-Viteazul* de Nicolae Bălcescu.

Se știe neobositul zel, cu care acest bărbat plin de inimă și înzestrat de natură c-o minte pătrunzătoare și c-o fantezie energetică, au lucrat la istoria lui Mihai-Vodă. Din sute de cărți și documente el a cules c-o adevărată avariiție pentru gloria nației românești, toate colorile din relații și notițe, cu cari apoi au zugrăvit acea icoană măreață, din care figura Voievodului românesc iese în prosceniu, vitejească și mândră și vrednică de a se coborî din strălucita viță a Basarabilor.

Limba lui Bălcescu este totodată culmea, la care au ajuns românimea îndeobște de la 1560 începând și până astăzi, o limbă precum au scris-o Alecsandri, Const. Negruzzi, Donici, și care astăzi e aproape uitată și înlocuită prin „păsăreasca” gazetarilor. Deși Bălcescu se întemeiază pretutindena pe izvoare și scrierea lui e rezultatul unei îndelungate și amănunțite munci, totuși munca nu se bagă nicăiri în seamă, precum în icoanele maesterilor mari nu se vede amestecul amănunțit de vâpșe și desemnul îngrijit linie cu linie. O

neobicinuită căldură sufletească, răspândită asupra scrierii întregi, topește nenumăratele nuanțe într-un singur întreg și asemenea scriitorilor din vechime, el îi vede pe eroii săi aievea și-i aude vorbind după cum le dictează caracterul și-i ajunge mîntea, încât toată descrierea persoanelor și întâmplărilor e dramatică, fără ca autorul să-și fi îngăduit a întrebuițua undeva izvodiri proprie ca poezii.

Nicolae Bălcescu e de altmintelea o dovadă, că limba românească pe vremea lui și înainte de dânsul era pe deplin formată și în stare să reproducă gândiri cât de înalte și simțiri cât de adânci, încât tot ce s-a făcut de atunci încoace în direcția latinizării, franțuzirii și a civilizației „pomădate” a fost curat în dauna limbii noastre.

Deși nu mai împărțim entuziasmul cărții lui Bălcescu pentru ideile profesate azi de colegii lui de la 1848, deși ne-am încredințat cu durere că chiar aceia ce azi le reprezintă, nu mai sunt pătrunși și se slujesc numai de dânsa ca de o părghie pentru ajungerea unor interese mici, deși știm că dacă inima lui era vie în vremea noastră, prin cartea lui ar fi trecut o suflare rece de ironie asupra piticilor cari îngănuu a împărțăși simțirile unei inimi, pe care n-au știut-o prețui niciodată, totuși entuziasmul lui ca atare ne încălzește căci este sincer, adevărat, energic, s-arată cu acea neșovăire de care ne minunăm în caracterele anticității.

(Continuare în pag. 2)

Profesorii noștri și cărțile lor

Pagina 4

Centenar Zaharia Stancu

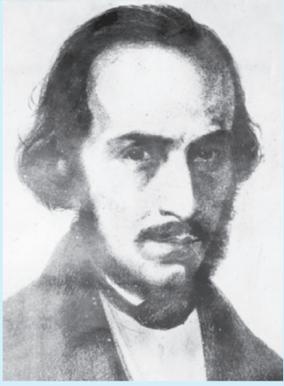

Pagina 5

La cursuri de vară în Spania

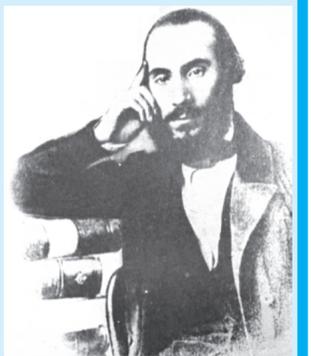

Pagina 8

„niciodată o națiune nu se poate
mântui decât prin sine însăși”

N. Bălcescu

Bălcescu și ideea de națiune

(Continuare din pag. 1)

Problema națională, deși permanent prezentă în sentimentele și preocupările lui Bălcescu, trece pe primul plan al luptei sale după revoluția din 1848. Intervenția trupelor străine, care lichidase, pentru moment, posibilitatea de reforme sociale, îl face să înțeleagă mai bine că o țară fără independență nu poate niciodată să-și înfăptuiască reformele sociale, pe care poporul le reclama și clasa ei înaintată de atunci, intelectualitatea democrată, le susținea. Invazia resuscitase sentimentul național, mai ales antiotoman, și făcuse ca în scrierile de epocă să se reafirme cu mai multă tărie ideea de națiune și principiul naționalităților – dreptul la viață al micilor popoare.

Dacă N. Bălcescu a promovat ideea de națiune și ideea de naționalitate în general, el a susținut de pe poziții consecvent democratice ideea de egalitate între națiuni, a combătut dezbinarea dintre popoare și exclusivismul național. „Noi trebuie să profesăm respectul naționalităților și egalitatea lor”, scria lui Ion Ghica, la 16 noiembrie 1850, adresându-se întregii emigrații românești: „Sfânt este dreptul oricărei națiuni, oricât de mică ar fi ea” [...].

În condițiile în care se afla poporul român în epoca lui N. Bălcescu, problema națională avea aspecte deosebite, pe de o parte dincoace de munți, pe de alta dincolo. În principate – problema națională, independența națională și formarea unui stat național; în Transilvania - autodeterminarea politică. Era o etapă a mișcării naționale pe drumul unității întregului popor român. N. Bălcescu i-a înțeles complexitatea; în concepția sa programul mișcării naționale trebuia să țină seama de momentul istoric și, ca revoluționar, a militat pentru ceea ce credea el practic posibil în anii săi. Așa dar, programul național român trebuia să-și propună ca țintă principală problema unității. Aceasta avea, după el, două aspecte: o unitate morală, prin cultivarea elementelor de unitate, în

special a limbii și literaturii naționale, unitatea politică urmând să se facă în etape, așa după cum o realizaseră și alte popoare. Cultivarea limbii și a literaturii ca mijloc de dezvoltare a națiunii era o idee doctrinară, și el folosește, pentru a o sprijini, încă înainte de 1848, tezele istoriografiei romantice franceze. Cultivarea ideii de unitate politică era, în adevăr, o idee curentă în acea parte a Europei, în care numeroase națiuni erau încă dezmembrate; în țările române Bălcescu a fost unul dintre protagoniștii ei cei mai fervenți și cu cel mai mare răsunet în mișcarea democratică românească. În repetate rânduri a insistat asupra însemnării unității politice, chiar restrânsă pentru epocă la „Unirea Principatelor, deocamdată”. Unitatea politică este pentru el „o chestie de viață și de putere, atât înlăuntrul, cât și în afară, și care ne poate pune în stare a ne împlini misia în omenire”, „este chezușirea dreptului neprescriptibil de a trăi liber”, este „trupul lui trebuincios ca sufletul să nu piară și să amortească, ci din contra să poată crește și a se dezvolta”. În căutarea unei argumentări cât mai temeinice a acestei teze, el transferă în evul mediu nu numai ideea de națiune, cum am spus mai înainte, dar și ideea de unitate, și deci privește luptele de altă dată – războaiele feudale – ca războaie naționale. Domnitorii cei mari ai românilor, luptându-se în afară, sau chiar între ei, se luptă pentru unitate: „Desele războaie între Moldova și Țara Românească – spune el – n-avură altă pricină; luptându-se pentru supremație, aceste țări luptau pentru unitate”.

Științificește ideea nu se poate susține azi; dar, în epoca sa și în condițiile luptei naționale, era o idee mobilizatoare a maselor, care erau îndemnate a fi continuatoare ale marilor tradiții de luptă a celor mai buni înaintași. Totodată însă, consecvența sa democratică îl face să spună, și să anticipeze profetic, că cea ce are marii voveozi nu au putut face prin

luptă, o va face „poporul armat și întărit de un principiu”, sentimentul conștiinței de sine a maselor.

N. Bălcescu a susținut cu intransigența unui democrat fanatic calea „prin noi înșine” în lupta națională, și alianța cu toate popoarele călăuzite de aspirații democratice în rezolvarea problemelor naționale. Categorie a spus în mai multe rânduri că „mântuirea stă în noi”, că „niciodată o nație nu se poate mântui decât prin sine însăși”, sau că „românul nu va dobândi îmbunătățirile de care are nevoie, ... până atunci când îmbărbătat el își va sfărâma singur lanțurile care îl țin legat”. Formulând astfel ideea tactică de bază, rezolvarea problemei națiunii prin popor, el introduce în ideologia națională a epocii un element profund democratic.

Aciunea sa din Transilvania pentru a împăca, în 1849, revendicările naționale românești cu politica maghiară revoluționară, însemna nu numai o contribuție prețioasă la dezvoltarea elementului de bază al națiunii – sentimentul de solidaritate a românilor de dincolo și de dincoace de munți, pe un vast plan politic – dar și sentimentul de solidaritate cu alte popoare oprimate, cum erau la 1848 ungurii în monarhia austriacă. A justificat de deplin mișcarea românească revoluționară din Transilvania și a privit-o ca o mișcare națională născută din adânci conflicte de clasă între țărănimie și marii proprietari feudali maghiari, dar a deplorat excesele la care a dat naștere de ambele părți, exacerbaria sentimentului național: „O! Câte nenorociri sentimentul de naționalitate a adus în aceste locuri”, scria la 16/18 decembrie 1848 lui Ion Ghica.

Astfel, N. Bălcescu, în problema națională românească, plecând de la ideea de națiune, înțelegea ca o etapă de dezvoltare a poporului, s-a fixat pe o poziție în totul corespunzătoare tendințelor de dezvoltare obiectivă a societății românești și i-a dat soluții consecvent democratice pentru care a luptat ca om de știință și revoluționar. De aceea amintirea poziției sale în problema națională, în cadrul concepției sale democratice generale – cea mai înaintată, care, în epoca sa, putea fi practic valabilă pentru români – ne întoarce la cele mai bune și mai generoase izvoare ale gândirii sociale românești.

(Viața Românească nr. 7/1969)

Bălcescu și urmașii lui

Articol publicat de Mihai Eminescu în ziarul *Timpul* din 24 noiembrie 1877

(Continuare din pag. 1)

Dumnezeu a fost îndurător și l-au luat la sine înainte de a-și vedea visul cu ochii, înainte de a vedea cum contemporanii care au copilărit împreună cu dânsul și în cercul lui de idei, le-au exploatat pe acestea, ca pe o marfă, cum au introdus formele goale ale occidentalului liberal, îmbrăcând cu dânsule pe niște oameni de nimic.

El s-ar înspăimânta văzând cum a fost să se realizeze pe pământul nostru libertate și lumină. El ar vedea parlamente de păpuși neroade, universități la cari unii profesori nu știu nici a scrie o frază corectă, gazetari cu patru clase primare, cu un cuvânt, oameni cari văzând că n-au încotro de lipsa lor de idei, fabrică vorbe nouă, risipind vechea zidire a limbii românești, pentru a părea că tot zic ceva, pentru a simula o cultură care n-o au și o pricepere pe care natura n-au voit să le-o deie.

Murind în Italia, sărac și părăsit, rămășițele lui dorm în pământul din care a pornit începutul neamului nostru, cenușa sa n-au sfîșit pământul patriei, ci e pe veci amestecată cu aceea a sărăcimii din Palermo. Cu limbă de moarte însă și-au lăsat manuscrisurile sale d-lui Ioan Ghica și astăzi după un pătrar de veac din ziua morții lui societatea academică a însărcinat pe d. A. Odobescu cu revizuirea și editarea scrierii, care va vedea lumina la vreme, astăzi când vitejia și vârtutea țărânului nostru ne face să uităm fățărnicia și micimea de suflet a oamenilor de la 1848 și nemernicia unora dintre comandanții improvizată de frații roșii, cari pentru a-și dura gloria pe acții, duc ca d. Colonel Angelescu la o moarte sigură și fără de nici un folos pe acest popor viteaz și vrednic de a fi altfel guvernat.

Facă-se această scriere evanghelia neamului, fie libertatea adevărată idealul

nostru, libertatea ce se câștigă prin muncă. Când panglicarii politici care joacă pe funii împreună cu confracții lor din Vavilonul de la Seina, se vor stinge pe rudă pe sământă de pe fața pământului, când pătura de cenușeri, leneșă, fără știință și fără avere va fi împinsă de acest popor în întunerecul ce cu drept i se cuvine, atunci abia poporul românesc își va veni în fire și va sfârși de greutatea ce apasă asupra lui, atunci va suna ceasul adevăratei libertăți.

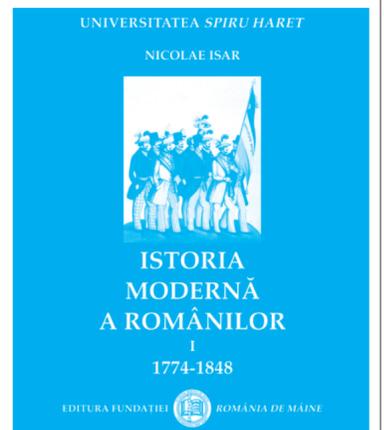
Dar suna-va acel ceas? Oare tinerimea care astăzi își uită limba și datinile prin cafenelele Parisului și care se va întoarce

de acolo republicană și îmbuibată cu idei străine, răsărite din alte stări de lucruri, va fi mai în stare să înțeleagă pe acest popor, a cărui limbă și istorie n-o mai știe, ale cărui trebuințe nu le înțeleg, ale cărui simțiri o lasă rece? Fi-vor în stare acei tineri să înțeleagă că acest pământ, pentru a fi priincios, nu se câștigă fără muncă îndelungată, că toate cocoșările lor de-a gata prin intrigi de partidă și prin lingușirea deșertilor și fățarnicilor roșii, nu sunt de nici un folos pentru țară? Fi-vor destul de înțelepți ca să nu lingușească patimile multimii cu fraze sunătoare, ci s-o facă a vedea lămurit că munca și numai munca este izvorul libertății și al fericirii și cum că cei ce prețexază că bunurile morale și materiale se câștigă prin adunări electorale, prin discursuri de cafenea și prin articole de gazetă, sunt niște șarlatani, cari amăgesc poporul în interesul și spre risipa bunei stări? La întrebările acestea răspunsul e greu; ne temem chiar de a face concluzia finală.

Oare un stejar care-l rupi de la rădăcină și-l sâdești în mod meșteșugit într-o grădină de lux are viitor? Oare neamul românesc, cu toată trănicia rădăcinilor, are viitor, când trunchiul e rupt de întreg trecutul nostru și răsădit în mod meșteșugit în stratul unei dezvoltări cu totul străine, precum este pentru noi cea franțuzească?

Iată întrebări la cari nu îndrăznim a răspunde. Dumnezeu părinților noștri să aibă îndurare de noi.

**Nicolae
Isar
Istoria
modernă
a românilor.
1774 - 1848**

○ carte apărută la Editura Fundației *România de Măine* și recomandată nu numai studenților de la Facultatea de Istorie

• Puncte de vedere

• Puncte de vedere

• Puncte de vedere

În zilele noastre, educația, privită în sensul ei larg, nu mai poate fi concepută fără să se țină seama de intervenția tehnicilor moderne de comunicare în masă (radio, televiziune, benzi magnetice – fonos și foto –, discul, imprimare de mare tiraj: ziare, reviste, ilustrate, reproduceri de artă, afișul, fotografia etc.), cunoscute sub genericul de mass-media. Între acestea și activitatea cu cartea există o intimă corelație; ele se intercondiționează, se completează reciproc, fiecare având însă specificul său aparte. Este un fapt incontestabil că mass-media a zdruncinat serios monopolul sau „privilegiul” școlii și al familiei, al cărții de-a fi singurii factori în transmiterea patrimoniului cultural al omenirii. Alături de acești factori de educație cunoscuți, a apărut un factor nou – mass-media – cu o forță de influențare și de răspândire foarte puternică.

Școala nu se poate menține izolată de mișcarea generală a unei civilizații în care cartea este din ce în ce mai mult concurențată de mass-media. valoarea incontestabilă a acestor mijloace trebuie apreciată atât după marile lor resurse educaționale de care dispun, cât și după limitele lor.

Concluziile multor specialiști, cu privire la valoarea lor, sunt foarte diferite, deseori contradictorii. Astfel, un eseist francez, dorind să sublinieze imensul prestigiu al mijloacelor de comunicare în masă, formula ipoteza că, în lumea contemporană, acționează două mari forțe cu puternică înfrățire socială:

forța nucleară și forța mass-media. În schimb, un sociologic afirma: „Mass-media nu a dat până în prezent o generație mai bine informată, mai plină de curiozitate și personalitate”. Această apreciere pesimistă e făcută în timp ce un sociolog francez socotește că tânărul veacului nostru este produsul pozitiv, esențial al acțiunii mass-media.

Sondajele de opinii în legătură cu influența mijloacelor de comunicare în masă duc și ele la concluzii contradictorii. Iată unele dintre ele, cuprinse într-o culegere apărută în SUA: „În timp ce virtuțile mass-media dețin un loc modest, viciile devin alarmante” (un sociologic american). „Televiziunea din SUA difuzează divertismente lipsite de valoare în 75% din orele de emisie” (alt sociologic american). Un altul consideră că abia 1/4 din populație citește cel mult o carte pe lună, din cauza timpului considerabil afectat recepționării informațiilor prin intermediul mijloacelor de comunicare în masă.

Dincolo de aceste aprecieri, multe dintre ele pesimiste și contradictorii, un lucru este cât se poate de clar: nu forma culturii difuzate prin mass-media reprezintă un pericol, ci conținutul noncultural ce se difuzează prin aceste canale. Asigurarea unui conținut corespunzător culturii difuzate prin mass-media face inofensive efectele lor nocive. De altfel trebuie spus din capul locului că toate aceste mass-media au o existență indubitabilă și mai ales ireversibilă. Ele sunt produsul dezvoltării impetuoașe a științei și au apărut din necesitatea acută

a omului modern de a se informa, de a comunica. Omenirea nu se va întoarce niciodată înapoi, la vechile mijloace de răspândire a culturii. De aceea, în locul lamentărilor în legătură cu „primejdii” pe care le-ar reprezenta mass-media, trebuie căutate marile lor avantaje.

„Invazia” cantitativă de mesaje vehiculate prin mass-media poate să aibă rezultate binefăcătoare. Astfel, bunăoară, în contact prelungit cu sunetul muzical, cu reproducerea altor valori ale culturii

prodate difuzate prin mass-media, selectate și bine îndrumate, este de natură nu să stabilească o „masificare” a gustului la o ținută coborâtă, ci, dimpotrivă, să o înalțe la niveluri elevate, neatinsse în alte epoci și pe alte căi. Mass-media apar, așadar, ca o școală nouă, ca o educație paralelă, „clandestină”, alături de cea organizată în instituții specializate. Este vorba, cum se vede, de „o școală fără profesori”, care folosește mijloace proprii. Această „școală” se

Un lucru e însă cert: ambele forme de educație sunt produsul epocii noastre și răspund cerințelor reale ale civilizației contemporane. Numai reunite într-un tot unitar ele pot constitui un sistem de educație rodnic. De aceea este necesar să se stabilească o coexistență eficientă a lor, o punte de legătură între învățământ și mass-media, între acestea din urmă și carte, în special. De fapt, chiar existența unor mass-media e determinată de actul lecturii. O publicație periodică, un afiș, o reclamă implică și actul citirii; la fel, o cronică asupra unei emisiuni TV sau radio, un comentariu etc.

Instrumentele muncii cu cartea, altfel spus, capacitatea de a recepta mesajul scris în cadrul mass-media. Existența obiectivă a mijloacelor de comunicare în masă obligă școala să țină seama de abundența de informații primite prin contactul cu mijloacele moderne.

Școala, pe toate treptele ei, trebuie să valorifice, să selecteze și să sistematizeze acest fond apercipiv imens, oferit de mass-media, să facă mereu apel la el în diferite forme de activitate. Pentru a preveni unele influențe negative ale lor, școala trebuie să dezvolte spiritul critic, puterea de discernământ a elevilor și tinerilor, capacitatea de evaluare a ceea ce este cu adevărat benefic; trebuie să-i învețe cum să utilizeze aceste mijloace în scopul autoinstruirii, al autoeducației. La rândul lor, elevii și tinerii trebuie să știe cum să utilizeze aceste mijloace și chiar emisiunile speciale, rubricile

speciale din reviste și alte publicații ce li se adresează, iar folosirea acestor mijloace trebuie să devină „instrumente” ale muncii intelectuale, care însă vor completa cartea, nu o vor înlocui.

Școala are obligația să cunoască universul spiritual al celor ce învață, să mențină un contact permanent cu sursele de informație ale lor, să le cunoască preferințele.

Este la îndemâna fiecărui dascăl să inițieze sondaje de opinie pentru a cunoaște preferințele și tot ce ține de contactul lor cotidian cu aceste canale de receptare a valorilor culturii umane.

La capătul acestor reflecții, cum s-a văzut, nu numai ale noastre, se cere o clară și necesară subliniere: cu toată amploarea lor, atât proliferarea cărților, cât și mass-media nu pot suprima funcția profesorilor, ci doar s-o transforme; aceștia sunt însă dotări să realizeze cu mijloace proprii o asemenea transformare, adică să se autotransforme. Ei au menirea și deplina putere să domine, prin atitudinea și competența lor, mijloacele de comunicare în masă și, prevenind și combătându-le riscurile, să valorifice marile lor resurse și avantaje.

Iar din „concurența” dintre mijloacele de comunicare în masă și carte, chiar dacă aceasta din urmă va fi dominantă, câștigătorul va trebui să fie progresul în cunoaștere, prin perfecționarea instrumentelor muncii de învățare, în rândul cărora, pe prim plan, se situează activitatea cu cartea.

Mass-media și educația paralelă

Prof. univ. dr. Ioan ȘERDEAN

umane, consumatorul de mesaje transmise prin mass-media își rafinează gusturile. Așa cum lectura multor cărți de poezii nu tocește sensibilitatea poetică, ci, dimpotrivă, o rafinează, așa cum frecventarea expozițiilor și muzeelor nu îngroașă sensibilitatea plastică, ci, dimpotrivă, o ascute, așa cum audia a cât mai multor concerte nu coboară sensibilitatea muzicală, ci, dimpotrivă, îi făurește o mai mare acuitate, tot așa o cantitate uriașă de

adresează tineretului în timpul liber; ea e bazată pe libertatea cvasitotală a individului, este o educație întemeiată pe forme și metode moderne de prezentare, care sunt foarte atractive, captivante, agreeate și, firește, preferate. Efortul elevului este mai puțin intens; din acest punct de vedere, mass-media făcând o serioasă concurență școlii, în special cărții. Tinerii zilelor noastre se deosebesc de cei de acum 50 de ani, prin această bogăție spirituală formată pe căi diferite, printr-o experiență de cunoaștere extrem de bogată.

Prof. univ. dr. Kazuyoshi KOMIYA, Președintele Firmei de Consultanță Managerială „KOMIYA CONSULTANTS” din Japonia, în vizită la Universitatea Spiru Haret

(Continuare din pag. 1)

Concomitent cu asemenea activități didactice, dr. KOMIYA desfășoară afaceri în domeniul consultanței manageriale. Compania cu acest profil, pe care o conduce, nu este prea mare, dar are relații de afaceri cu 10 mari întreprinderi japoneze, iar în baza ei de date se regăsesc clienți din 200 de firme. Impresionat de bogata activitate editorial-tipografică pe care a cunoscut-o la Universitatea Spiru Haret, unde sunt tipărite anual, pentru studenți, sute de titluri în mii și mii de exemplare, dr. KOMIYA a spus că și domnia sa este autorul mai multor cărți, dintre care unele au caracter de roman, fiind inspirate din activitatea concretă a unor firme care au beneficiat de consultanța sa managerială. El a ținut să precizeze că o parte din aceste cărți le-a adus cu sine și le va dona bibliotecii de limbi străine a Universității Spiru Haret și, în acord cu partea română, a observat că studenții se arată interesați nu numai de lucrările docte de specialitate, dar și de anume secvențe cu semnificații mai largi, din viața oamenilor de afaceri. În discuțiile pe această temă, romancierul francez Balzac a fost invocat ca un maestru al evidențierii celor mai subtile și mai elocvente resorturi din viața și activitatea oamenilor de afaceri, iar apelul tineretului la lectura deopotrivă agreabilă

și instructivă, ca o dorință legitimă de echilibru, de plenitudine și de evadare de sub presiunea mass-media.

Pornind tocmai de la asemenea observații comune și de la unele asemănări sau deosebiri existente între activitățile universitare din Japonia și România, dr. KOMIYA a solicitat informații suplimentare despre geneza și evoluția Universității Spiru Haret, despre concepția ei managerială în baza căreia a obținut o seamă de performanțe apreciate nu numai în România. Rectorul Aurelian BONDREA a precizat că Universitatea Spiru Haret este cea mai mare universitate particulară din România, are 28 de facultăți cu peste 30 de mii de studenți, 1400 cadre didactice și cercetători. În profilul facultăților se regăsesc aproape toate domeniile, tocmai din dorința că acest spațiu universitar să favorizeze amplitudinea de idei și de acțiuni, corelațiile multi și interdisciplinare, creația spirituală de mare anvergură. Cercetarea științifică este aici componentă a întregii activități universitare. De pe această bază, specializările moderne se îmbină organic într-un profil larg astfel încât absolvenții Universității Spiru Haret

să se poată adapta din mers exigențelor actuale, dar și celor viitoare, românești și europene. Universitatea Spiru Haret are o facultate de arhitectură, dar și una de medicină veterinară, o pondere importantă îi revine învățământului juridic, economic, sociologic, dar și celui filologic, de filosofie-jurnalistică, de istorie, de geografie ș.a.m.d. Toate facultățile își desfășoară activitatea în sedii proprii, beneficiază de o bază materială modernă, cu laboratoare computerizate, cu biblioteci de profil însumând un număr important de volume românești și străine. În curând va începe construcția unui campus universitar modern. În acest scop a fost încheiat un contract de parteneriat pentru un credit, obținut din SUA, în valoare de 400 milioane de dolari, rambursabil în 30 de ani. Campusul va cuprinde un sediu amplu pentru Universitate, un spital clinic universitar, un hotel pentru visiting professors, un hotel de 1000 locuri pentru studenți, un centru de conferințe naționale și internaționale. Întreaga construcție este prevăzută să fie finalizată „la cheie” în anul 2006.

Impresionat de asemenea realizări și proiecte, dr. KOMIYA a felicitat încă o dată conducerea Universității

Spiru Haret și a Fundației România de Măine, declarând că, în toate întâlnirile și contactele pe care le va avea în zilele următoare ale vizitei, va studia cu atenție componentele Universității Spiru Haret în vederea instituirii unei colaborări viitoare cât mai largi cu partea română. „În această ordine de idei – a continuat oaspetele – aș dori să cunosc câte ceva din activitatea postului de televiziune România de Măine. În Japonia, susțin și eu un curs televizat de management, iar experiența postului dumneavoastră m-ar putea ajuta în perfecționarea acestei activități”.

Prof. univ. dr. Aurelian BONDREA, rectorul Universității Spiru Haret, președintele Fundației România de Măine, a dat curs cu plăcere acestei solicitări, precizând că postul propriu tvRM are caracter național, universitar și cultural, că transmite 24 de ore din 24, dintre care 8 ore sunt transmisii din amfiteatre și din studiourile universitare. În sprijinul activității universitare – a adăugat rectorul – se înscrie și revista Opinia națională, ca săptămânal de opinie, informație și idei de larg interes național, editată sub egida Fundației România de Măine și a Universității Spiru Haret.

În finalul acestei prime părți a primirii oaspetelui japonez de către conducerea Universității Spiru Haret și a Fundației România de Măine, prof. univ. dr. Aurelian BONDREA l-a felicitat pe dr. Kazuyoshi KOMIYA pentru întreaga sa activitate, i-a mulțumit pentru interesul și aprecierile la adresa Universității Spiru Haret și, ca un prim pas în statornicirea unei colaborări cât mai largi, i-a conferit **Diploma Honorary Visiting Professor** at Spiru Haret

University și i-a oferit o importantă donație de carte universitară apărută la Editura Fundației România de Măine.

Vădit impresionat, distinsul oaspete japonez a declarat că se simte onorat prin acest gest și, totodată, că va participa activ la dezvoltarea colaborării cu Universitatea Spiru Haret.

A doua parte a dialogului a fost consacrată informărilor reciproce și analizei principalelor fenomene macro economice și sociale din Japonia și România. Partea română a manifestat interes pentru activitatea managerială și de consultanță din Japonia, pentru modul cum se îmbină aici tendințele de descentralizare cu activitatea de planificare a dezvoltării economice, știut fiind că Japonia ocupă un plan dintre primele locuri din lume în planificarea strategică și în activitatea de prognozare. Combaterea inflației, raportul dintre importuri și exporturi ca factor al soldului comercial excedentar, natura taxelor vamale instituite de Țara soarelui răsare, competitivitatea produselor nipone pe piața internațională s-au aflat, de asemenea, în centrul acestui dialog sinonim unei dezbateri științifice. La rândul său, oaspetele japonez s-a interesat despre sistemul economiei de piață din România, despre implicațiile obiectivului strategic de integrare a țării noastre în structurile euro-atlantice, despre politica salarială și despre evoluția ratei de schimb între moneda națională și principalele valute forte. Nenumărate alte probleme adiacente acestor teme au fost aduse în discuție, înfățișate pe larg în implicațiile lor sociale, evaluate sub raport inclusiv politic și anticipate sub

posibilele lor valențe viitoare. A fost o discuție pe cât de amplă, pe atât de concretă și de precisă, un remarcabil schimb de idei academice și practice, argument esențial că o mai intensă colaborare interuniversitară româno-japoneză este pe deplin posibilă.

Pomind tocmai de la această concluzie, prof. univ. dr. Aurelian BONDREA a spus în încheierea întâlnirii:

Vizita dumneavoastră, stimate domnule profesor Komiya, arată chiar de la prima noastră întâlnire că avem multe să ne spunem, că putem institui schimburi de idei pe multe probleme, de ordin teoretic, dar și practic. Iar acest schimb de idei este foarte important pentru noi, întrucât România se află într-o perioadă de tranziție, în economie, dar și în alte domenii, inclusiv în învățământ. Numărul mare de întrebări care vi s-au adresat arată și dorința Universității noastre de a învăța din experiența specialiștilor japonezi, mai cu seamă în domeniul economic. Noi vă mulțumim încă o dată pentru vizita la Universitatea noastră, dorim să vă simțiți bine în continuare la noi și ca dialogul dintre noi să continue.

Prof. univ. dr. Komiya a mulțumit pentru primirea ce i s-a făcut și a promis să revină în Universitatea Spiru Haret cât mai curând, inclusiv în onorabila sa calitate de profesor al acestei prestigioase instituții de învățământ superior.

În continuare vizitei, oaspetele japonez s-a întâlnit cu studenți și profesori ai facultăților economice din Brașov și din București, iar în final a participat la o dezbateră organizată și transmisă de tvRM.

Mihai IORDĂNESCU

La început de drum

FACULTATEA DE FINANȚE ȘI BĂNCI

Prof. univ. dr. Gheorghe PISTOL,
decanul facultății

Deschiderile pe care le conferă în mod constant Universitatea Spiru Haret pregătirii unor specialiști capabili să răspundă cerințelor actuale și de perspectivă ale unei economii de piață modernă, funcțională – condiție impusă și de integrarea europeană – au fost pregnant marcate, confirmate în anul de învățământ 2002-2003 de înființarea Facultății de Finanțe și Bănci. Așadar, începutul activității în acest universitar a coincis cu debutul procesului de învățământ în Facultatea de Finanțe și Bănci, autorizată să funcționeze prin HG nr. 410 din 25 aprilie 2002, publicată în „Monitorul Oficial” al României nr. 313/13 mai 2002, organizând cursuri la forma de învățământ de zi, cu o durată de 4 ani, cursuri la distanță (ID), cu aceeași durată de 4 ani și cursuri cu frecvență redusă (FR), cu o durată de 5 ani.

Facultatea își desfășoară activitatea, alături de celelalte facultăți cu profil economic din cadrul Universității Spiru Haret, în Complexul universitar din Splaiul Independenței nr.313, într-un corp de clădiri moderne, proprietate a Universității Spiru Haret, întregind registrul tematic al pregătirii viitorilor economiști, finanțiști, oferind astfel posibilitatea aprofundării specializării. Nevoia existenței unei asemenea facultăți este demonstrată și de faptul că în primul an de funcționare pentru facultatea noastră au optat și s-au înscris un număr de peste 450 studenți, la toate cele trei forme de învățământ (ZI, ID, sau FR).

Facultatea și-a stabilit drept principal obiectiv formarea de specialiști în domeniile financiar – finanțe publice, finanțele și gestiunea financiară a întreprinderii, instituții financiare internaționale – și bancar – management bancar, monedă și credit –, aceștia urmând să-și desfășoare activitatea în diverse domenii ale economiei precum activitatea bancară, de asigurări și reasigurări, burse da valori, control financiar, expertiză financiar-bancară etc. De asemenea, absolvenții Facultății de Finanțe și Bănci vor deveni viitori specialiști în administrația publică centrală și locală, instituțiile financiare și ale infrastructurii pieței de capital și, nu în ultimul rând, cercetători științifici în instituțiile cu profil economico-financiar sau cadre didactice în învățământul economic, liceal sau universitar.

Fiind vorba despre primul an de învățământ, în mod firesc, ne-am străduit ca **Planul de învățământ al facultății**, ca și programele analitice ale disciplinelor de studiu să fie elaborate, pornindu-se de la experiența școlii economice superioare românești, incluzând însă elemente noi, rezultate din evoluția vieții economice și din cerințele actuale și, mai ales, viitoare ale societății.

Prin **disciplinele obligatorii, opționale și facultative**, planul de învățământ orientează eforturile studenților și ale corpului profesoral în trei direcții esențiale:

însușirea cunoștințelor teoretice și practice din domeniile financiar-bancar, formarea deprinderilor de utilizare a calculatoarelor electronice în prelucrarea informațiilor statistice și financiar-bancare, precum și însușirea la un nivel ridicat a principalelor limbi străine de circulație universală. În acest sens, a fost raționalizat numărul de ore consacrat expunerilor, în favoarea orelor de dezbateri, seminarii practice, studii de laborator, analize diagnostice și soluții decizionale. Planul de învățământ cuprinde cursuri ori module specifice aquis-ului comunitar, prezentării mecanismelor și instituțiilor europene consacrate acestor structuri.

Facultatea Finanțe și Bănci dispune de planuri de învățământ adecvate atât pentru forma cu frecvență redusă, cât și pentru învățământul la distanță, potrivit standardelor impuse de aceste forme de instruire universitară, asemănătoare ca structură și conținut cu planul de învățământ de la forma de învățământ la zi.

Există însă o preocupare mai mare pentru punerea la dispoziția fiecărui student, atât de la forma ID, cât și de la forma FR, de la începutul anului universitar a programelor analitice și a bibliografiei aferente.

Potrivit planului de învățământ, cadrele didactice titulare de discipline au prevăzut modalități corespunzătoare de verificare și examinare a cunoștințelor adecvate învățământului cu frecvență redusă și celui la distanță.

Planul de învățământ, caracterizat atât prin continuitate, cât și prin flexibilitate și adaptare dinamică la modificările realizării economico-sociale, legislative și instituționale, are o structură și alocă fondul didactic de timp

corespunzător, astfel încât să permită realizarea la standarde europene a obiectivelor și misiunii facultății. În acest sens, un prim grup de discipline asigură **pregătirea teoretică de bază, fundamentală pentru orice economist**: Economie politică, Matematici economice și financiare, Statistică, Drept civil și comercial, limbi străine. Un al doilea grup de discipline incluse în planul de învățământ concurează la pregătirea de specialitate a studenților: Contabilitatea de gestiune, Proiectarea sistemelor informatice, Piețe de capital și burse de valori, Finanțele întreprinderii, Finanțe publice, Gestiunea financiară a întreprinderii, Instituțiile financiare internaționale etc.

Sunt create, deci, toate condițiile ca fiecare student să lucreze individual pe toată durata orelor de laborator, experimentând noi metode și tehnici, explorând universul computerelor, acumulând cunoștințe fără de care nu poate reuși să-și construiască o carieră de succes.

Biblioteca facultății, situată în același corp de clădire, asigură cea mai parte a materialelor de studiu necesare specializării. Studenții pot consulta materialele la sala de lectură, având la dispoziție aproximativ 3300 de titluri, peste 50 de titluri de ziare, reviste de specialitate românești și străine în colecție și numeroase studii ale unor instituții specializate din România și din străinătate.

Săliile de curs sunt spațioase, sonorizate corespunzător, dând astfel posibilitatea studenților să audieze cursurile în condiții foarte bune. Dotarea cu retroproiectoare și video retroproiectare a sălilor de curs face posibilă prezentarea temelor de curs într-o formă media atractivă pentru studenți.

Săliile de seminar sunt dimensionate pentru a primi grup de 20-25 de studenți, iar ambientul modern creează condiții optime pentru studiu.

Studenții au posibilitatea de acces, prin **rețeaua Internet** la lucrările de specialitate existente în Biblioteca virtuală, ceea ce le permite o documentare adecvată și un transfer de informații rapid și eficient, necesar în procesul de studiu individual. Un

alt sprijin în procesul de studiu individual și în formarea și pregătirea studenților este **Postul propriu de televiziune România de Măine**, post național, universitar și cultural, care oferă acestora cursuri și dezbateri didactice, culturale și științifice, lucrări aplicative, comunicări, documentare și informare, în direct sau înregistrat.

Alături de Postul de televiziune tvRM, trebuie amintită și revista proprie a Universității, **Opinia națională**, săptămânal care asigură editarea unor materiale importante, ce permit studenților facultății o documentare adecvată și obținerea unor informații suplimentare eficiente.

În vederea atingerii obiectivelor propuse, Facultatea de Finanțe și Bănci dispune de un **corp didactic** format din specialiști cu rezultate remarcabile în domeniul economic, în general, în cel financiar-bancar, în particular. În urma concursurilor care s-au organizat, au fost titularizate atât cadre didactice de prestigiu, cât și tineri absolvenți ai învățământului economic superior, unii chiar ai Universității Spiru Haret. Titularii de curs au elaborat materialele didactice absolute necesare procesului de învățământ, respectiv, cursuri specifice și sinteze publicate de către Editura Fundației România de Măine. De asemenea, facultatea și-a diversificat formele și suporturile activității didactice, prin elaborarea materialelor didactice în tehnologii multi-media, precum și existența unei relații bidirecționale cadru didactic-student, prin Internet.

Între numeroasele **facilități** de care beneficiază studenții Facultății Finanțe și Bănci se află **sistemul de credite** pentru promovarea anilor de studiu. Astfel: – înscrierea în anul II – minimum 30 credite (respectiv 50% din totalul creditelor pentru anul I); – înscrierea în anul III – minimum 36 credite (respectiv 60% din totalul creditelor pentru anul II); – înscrierea în anul IV – minimum 42 credite (respectiv 70% din totalul creditelor pentru anul III și minimum 113 credite din anii I și II din totalul de 120); – înscrierea în anul V –

minimum 42 credite (respectiv 70% din totalul creditelor pentru anul IV).

De asemenea, trebuie menționat că studenții facultății au posibilitatea de a beneficia de **burse de merit și burse sociale** acordate de Fundația România de Măine, dar și de alte facilități, privind, mai ales, taxe școlare moderate și achitabile în trei rate, posibilitatea de a-și procura cursurile editate de Editura Fundației la un preț mai mic cu 30% față de cel cu care se vând acestea în librării, cazarea în cămine studențești proprii și servirea mesei în cantina proprie, la prețuri subvenționate de Fundația România de Măine, de recreere și divertisment în cadrul clubului și bazei sportive proprii.

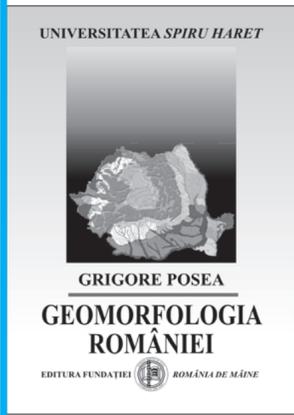
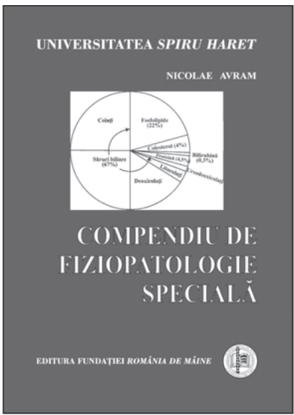
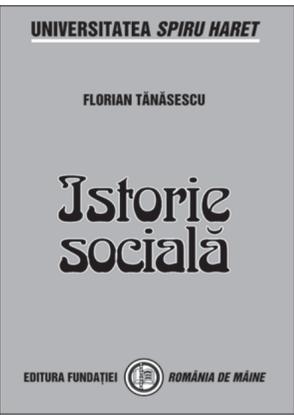
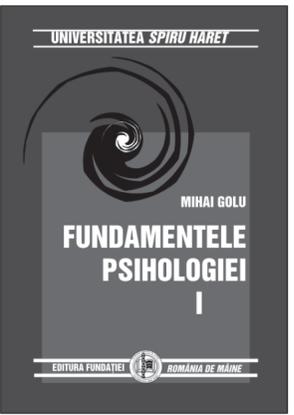
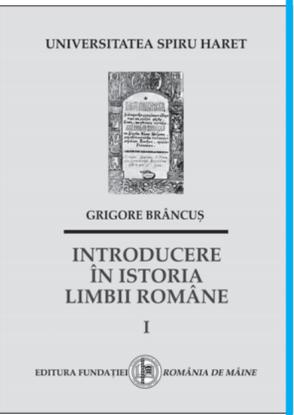
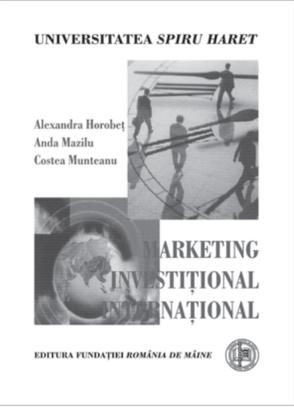
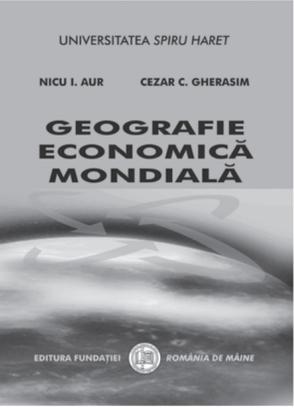
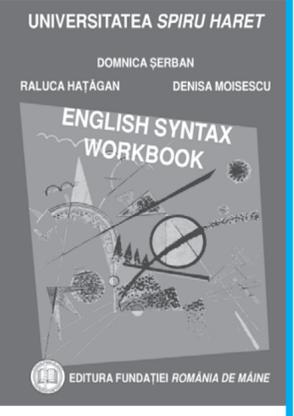
Relevant este faptul că planul de învățământ corespunde exigențelor și cerințelor unui învățământ modern, din cele peste 50 de discipline pe care acesta le cuprinde, peste 51% fiind de specialitate, toate disciplinele dispunând de programe analitice corespunzător structurate și delimitate. În plus, toate disciplinele sunt acoperite cu manuale elaborate, și editate prin editura și tipografia Universității Spiru Haret, precum și cu caiete de lucrări aplicative, clegeri de probleme, necesare formării deprinderilor și abilităților practice ale studenților. Alături de activitatea teoretică, studenții vor efectua și **stagii de practică**, existând în acest sens **programe de practică**, dar și **convenții încheiate cu importante bănci** sau instituții financiare din Municipiul București.

Concepte și elaborate după standardele cele mai înalte ale învățământului național, planul de învățământ și programele analitice se constituie în premise serioase ale realizării unui învățământ cu adevărat performant la toate formele sale de organizare.

Pentru asigurarea unui proces didactic structurat pe standarde naționale, s-a realizat o **dotare deosebită**, facultatea dispunând de două laboratoare de informatică, dotate cu calculatoare performante de ultimă generație, câte 20 de calculatoare în fiecare laborator și soft-uri licențiate, atât pentru sistemele de operare, cât și pentru cele specializate în aplicații financiar-bancare.

PROFESORII NOSTRI SI CĂRȚILE LOR

Cărți apărute la Editura Fundației România de Măine

 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET GRIGORE POSEA GEOMORFOLOGIA ROMÂNIEI EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>	 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET NICOLAE AVRAM COMPENDIU DE FIZIOPATOLOGIE SPECIALĂ EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>	 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET Gh. M. PISTOL Marketing EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>	 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET FLORIAN TĂNĂȘESCU Istorie socială EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>	 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET MIHAI GOLU FUNDAMENTELE PSIHOLOGIEI I EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>	 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET GRIGORE BRĂNCUȘ INTRODUCERE ÎN ISTORIA LIMBII ROMÂNE I EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>
Grigore POSEA <i>Geomorfologia României</i>	Nicolae AVRAM <i>Compendiu de fiziopatologie specială</i>	Gh. M. PISTOL <i>Marketing</i>	Florian TĂNĂȘESCU <i>Istorie socială</i>	Mihai GOLU <i>Fundamentele psihologiei</i>	Grigore BRĂNCUȘ <i>Introducere în istoria limbii române</i>
 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET FLORIN COMAN CONTABILITATE FINANCIARĂ EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>	 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET ION TOMA MORFOLOGIA LIMBII ROMÂNE EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>	 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET Ghiță Florea Simona Iacob Literatura română în a doua jumătate a secolului al XIX-lea EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>	 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET Alexandra Horobet, Anda Mazilu, Costea Munteanu MARKETING INVESTIȚIONAL INTERNAȚIONAL EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>	 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET NICU I. AUR CEZAR C. GHERASIM GEOGRAFIE ECONOMICĂ MONDIALĂ EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>	 <p>UNIVERSITATEA SPIRU HARET DOMNICA ȘERBAN, RALUCA HAȚĂGAN, DENISA MOISESCU ENGLISH SYNTAX WORKBOOK EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MĂINE</p>
Florin COMAN <i>Contabilitate financiară</i>	Ion TOMA <i>Morfologia limbii române</i>	Ghiță FLOREA, Simona IACOB <i>Literatura română în a doua jumătate a secolului al XIX-lea</i>	Alexandra HOROBET, Anda MAZILU, Costea MUNTEANU <i>Marketing investițional internațional</i>	Nicu I. AUR, Cezar C. GHERASIM <i>Geografie economică mondială</i>	Domnica ȘERBAN, Raluca HAȚĂGAN, Denisa MOISESCU <i>English syntax workbook</i>

MANUALE UNIVERSITARE CU PRESTIGIUL LUCRĂRILOR DE SINTEZĂ

Editura Fundației România de Măine s-a făcut remarcată inclusiv prin faptul că lansează în circuitul informațional lucrări de referință, cu atât mai utile cu cât sunt, în intenția autorilor, niște manuale universitare, așadar lucrări cu o structură metodică, larg accesibilă. Dar cum în tradiția noastră, orice manual tinde a fi o carte reprezentativă, apare firesc ca aceste manuale, elaborate într-o largă deschidere ideatică și cu un riguros caracter sistematic, să-și fi cucerit prestigiul unor lucrări de sinteză.

Ioan N. ROȘCA *Introducere în axiologie* O abordare istorică și sistematică

Prof. univ. dr. **Ioan N. Roșca** este un remarcabil istoric al filosofiei moderne și contemporane, cu opțiuni clare pentru axiologie, componentă de referință în procesul complex de autonomizare a domeniilor filosofice și, implicit, a valorilor. Lucrarea sa, **Introducere în axiologie**, este de mare însemnătate astăzi, când în centrul culturii tind să se situeze valorile, ceea ce face ca studiul lor istoric și sistemic să fie deosebit de necesar. Cartea prof. univ. dr. Ioan N. Roșca este o bună călăuză în filosofia valorilor și însemnătatea ei crește prin faptul că oferă o înțelegere clară, nuanțată a sincronismului cercetărilor românești cu cele europene. Autorul cunoaște bine tradițiile naționale în cercetarea axiologică (Petre Andrei, Lucian Blaga, Tudor Vianu) și are curajul și competența să discearnă critic și să pună în valoare inclusiv contribuțiile filosofilor aflați încă în viață. Este o lucrare valoroasă, animată de un spirit tânăr, astfel încât ea se citește cu plăcere și îndeamnă la noi și noi lecturi. Tocmai de pe această bază analitică și comparativă, ea demonstrează unitatea dintre creația națională și cea universală în acest domeniu.

Gh. Al. CAZAN *Filosofia antică*

Cartea prof. univ. dr. **Gh. Al. Cazan**, **Filosofia antică**, este scrisă pentru noi, cei de azi, chiar dacă se referă la filosofia antică. Contribuțiile românești la studiul filosofiei antice sunt puse în valoare printr-o metodologie rațională, coerentă, riguros respectată. Autorul ia fiecare filosof în parte, îi analizează textele din toate punctele de vedere și după toate regulile hermeneuticii și ne propune o imagine unitară, elocventă prin ea însăși. Această imagine unitară poartă o amprentă românească, nu contrazice, dar nici nu se identifică în mod mecanic cu cercetările europene în domeniu. Se resimte benefic marea experiență, de peste patru decenii, a autorului, în domeniul didactic și al investigației științifice, experiență care-i permite să elaboreze o lucrare de sinteză într-un domeniu foarte disputat, cum este filosofia antică. Prin lucrarea prof. univ. dr. Gh. Al. Cazan, anticii devin contemporanii noștri, motiv pentru care autorul întrunește elogiul cititorului.

Mihai IORDĂNESCU

Tipologii reprezentative și memorabile

Sultana CRAIA *Îngeri, demoni și femei* Editura Univers Enciclopedic

Eseistica pe care o cultivă Sultana Craia, cu finețe perceptivă și sugestive modalități expresive, este proiectată pe cercetarea istorico-literară, îmbinându-se armonios într-o viziune personală, de distinctă originalitate, cu puncte de vedere noi, sesizând alte coordonate ale unor opere intrate de mult în circuitul valorilor autentice. Edificatoare sunt sintezele pe care le-a elaborat și în care a urmărit un fenomen, o temă sau un subiect dintr-o nouă perspectivă, precum **Orizontul rustic în literatura română** (1985), **Fețele orașului** (1988), **Vis și reverie în literatura română**, **Francofonie și francofilie la români** (1995) și altele. Cu puțin timp în urmă, Editura Univers Enciclopedic ne-a oferit o nouă sinteză eseistică de Sultana Craia, cu titlul incitant **Îngeri, demoni și femei**, bazată pe incursiuni în istoria literaturii române, axate pe o idee dominantă, în subtitlul exegezei precizându-se că este „O istorie a personajului feminin în literatura română”. Evident, un astfel de obiectiv l-a putut atinge, cu remarcabile rezultate, o sensibilitate feminină, pe care o întrupează Sultana Craia. Într-un „Argument” inițial se subliniază că, în cazul unei istorii a personajului feminin, importante sunt **tipologiile** determinate de specificul fiecărei epoci și de psihologia fiecărui autor”. Într-o altă notă adiacentă se arată că titlul insolit al eseului este inspirat din cele trei ipostaze (care nu epuizează, desigur, tipologiile feminine) existente în opera lui Mihai Eminescu. Cunoscută sunt noțiunile de „înger” și „demon”, dar despre „femeie” suntem informați că este un „cuvânt folosit de poet în momentele de dispoziție misogină” și „nu a avut inițial sens peiorativ. Acesta a apărut numai în limba literară în cursul secolului al XVIII-lea sugestia de imoralitate s-a accentuat în veacul următor”.

Această istorie eseistică nu este exhaustivă, Sultana Craia propunându-și să identifice tipologiile reprezentative și memorabile, fiind seamă și de cronologia evoluțiilor lor. Este o carte interesantă, scrisă cu savoare, încercând, poate pentru prima dată, să sintetizeze, în coordonatele esențiale, structurile psiho-sociale semnificative ale personajelor feminine din literatura română.

Teodor VĂRGOLICI

Articol apărut în *Adevărul literar și artistic* nr. 624

Mihail Diaconescu

Farmecul dialecticii și fenomenologia narativă

(...) În personalitatea lui Mihail Diaconescu se îngemănează trei fețe spirituale: scriitorul, cercetătorul și gânditorul. Într-o anumită etapă a creației sale, predomină o față, un chip spiritual sau altul, iar celelalte două sunt puse în mișcare spre a înfăptui, a lumina și a evidenția mai bine acel prim-chip.

În cea dintâi etapă se află într-o înfrățire scriitorul și cercetătorul; cel dintâi pune pe lume romanul *Culorile sângelui*, iar cel de-al doilea investighează viața și opera lui Gib I. Mihăilescu; gânditorul are doar rolul de a orienta personalitatea către o lucrare bine făcută, în modalitatea literară ori în cea de istorie literară.

În cea de a doua etapă, trece în prim-plan scriitorul, creatorul romanelor istorice (...)

În cea de a treia etapă a creației lui Mihail Diaconescu trec pe prim-plan, în modalități specifice și totodată îngemănate, cercetătorul și gânditorul. (...)

Prin titlul confesiunilor sale – *Farmecul dialecticii și fenomenologia narativă* – Mihail Diaconescu îmbină armonios forma cu conținutul, modalitatea dialogului, a convorbirii, a comunicării, cu conținutul operei sale, pe care o pune, în întregime, sub

acoperișul conceptului de *fenomenologie narativă*. El vine să recupereze, pentru contemporaneitate, semnificația clasică, antică și modernă a dialecticii ca artă a dialogului, punând accentul pe și militând pentru dialectică, pentru „farmecul” ei, în care sunt prinși, uniți, înfrățiiți întru *unul*: creatorul, interlocutorul nemijlocit și spectatorul antic sau cititorul modern și contemporan. Prin dialog, Mihail Diaconescu comunică cu interlocutorul nemijlocit și aspiră către o comuniune sufletească cu cititorul, către o comuniune spirituală cu românul. (...) Așadar, prin recenta carte, Mihail Diaconescu continuă și depășește fenomenologia narativă din romanele sale și cea teoretică din lucrările de estetică și de istorie literară cu fenomenologia dialogului, a comunicării cu interlocutorii săi; fiecare dintre aceștia este legat și obiectiv cantonat într-un moment al vieții literare românești și al devenirii operei și personalității lui Mihail Diaconescu. (...)

Marin DIACONU

Articol apărut în revista ARGES, nr.5 (236), februarie 2002.

CONCEPTE, IDEI, DOCTRINE

Viorica MOISUC *Istoria relațiilor internaționale* Până la mijlocul secolului al XX-lea

Apărută în Editura Fundației România de Măine, această lucrare prezintă un demers științific de-a dreptul curajos.

A oferi asemenea deschideri în peisajul istoriografic românesc și universal, într-o sinteză de mare rigoare academică, de înalt profesionalism, înseamnă a demonstra știința de a valorifica tot ce ai acumulat într-o îndelungată experiență personală în cercetare și în activitatea didactică, dar și a fructifica o seamă de monografii, studii de analiză și sinteză, culegeri de documente, pe care autoarea le-a publicat de-a lungul anilor în țară și în străinătate, vizând istoria relațiilor internaționale, istoria diplomației, politica externă a României. Datorită acribiei, devotamentului față de profesie și efortului de repunere a adevărului istoric în drepturile ce i se cuvin, autoarea a reușit să elaboreze o lucrare care se remarcă printr-o abordare inedită, în sensul că „zona” statelor mici și mijlocii – minimalizată în marile tratate de istorie universală și de istorie a relațiilor internaționale sub titluri marginalizatoare, ca Statele balcanice sau Europa Centrală și Sud-Estică – dobândește dimensiunile reale, fiindu-i redată rolul și locul legitime.

În acest context, este definit locul României, punându-se în lumină aportul ei la dezvoltarea unor concepte, idei, doctrine, demersuri pe planul relațiilor internaționale în general, al relațiilor zonale, în special.

În opinia cercetătorului **Ioan Chiper** de la Institutul de Istorie Nicolae Iorga, lucrarea depășește dimensiunile specifice unui manual universitar, reprezentând realmente o excelentă sinteză care nu are precedent în istoriografia românească, o viziune proprie asupra istoriei relațiilor internaționale.

Fără a avea un caracter istoric strict, lucrarea tratează organizarea lumii și relațiile internaționale în baza principiilor care le-au guvernat într-o epocă istorică sau alta: principiul „echilibrului de forțe” și principiul „compensațiilor”, principiul „naționalităților”, al „politicii de forță și dictat”, diplomația secretă fiind prezentată în trăsăturile ei definitorii și în planul consecințelor sale, adesea dramatice, pentru viața și viitorul națiunilor și al statelor.

Adela DEAC

Sub tipar, la Editura Fundației România de Măine

- Luminița IONESCU, *Contabilitate aprofundată*
- Eugen GHIORGHITĂ, *Industrializare și comerț exterior*
- Acsinte DOBRE, *Introducere în epistemologie*
- Valeriu MARINESCU, *Istoria limbii române literare. Sinteze*
- Monica Delicia AVRAMESCU, *Defectologie și logopedie*
- Graziela VĂJIALĂ, *Biologia efortului*
- Sofia COMAN, *Bolile parazitare la animalele domestice II*
- I. VIȘAN și colab., *Nutriția și controlul sanitar-veterinar*

Permanențe românești • Permanențe românești •

Născut în satul Salcia din județul Teleorman, a terminat liceul în particular, la 26 de ani, apoi a absolvit Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din București (1933). În anul absolvirii a înființat la București revista lunară literară „Azi”, iar doi ani mai târziu a publicat volumul „Antologia poezilor tineri”.

A debutat cu articole în ziare locale, apoi cu câteva poezii, în 1920, în săptămânalul bucureștean de prestigiu „Adevărul literar și artistic”, deschizându-i-se astfel și paginile altor periodice din Capitală. Angrenat în lumea gazetărească, din 1934 a început să lucreze în redacția ziarului „Credința”, apoi, din 1936, ca secretar de redacție și reporter la ziarul „Tempo”. Între 1937 și 1939 a editat cotidianul de mare tiraj „Lumea românească”, iar între 1941 și 1942 „Revista română”. După dispariția acesteia nu a mai lucrat în presă până după 1944, în 1943 fiind internat în lagărul de la Târgu Jiu, din cauza orientării sale antifasciste, experiență povestită în „Zile de lagăr” (1946). Colaborările sale în publicațiile vremii au fost numeroase, și înainte, și după al doilea război mondial. Publicistica lui Zaharia Stancu se remarcă printr-o violență patimășă, cu care ataca fenomenul politic, social și moral. O parte a fost adunată în volumele „Secolul omului de jos” (1946), „Insemnările și amintirile unui ziarist: Sarea e dulce și Cefe de tauri” (1955) ș.a.

După 1944 a devenit membru al C.C. al P.C.R., membru în Consiliul de Stat. A fost director de reviste literare și director al Teatrului Național din București (1946-1952), de mai multe ori președinte al Uniunii Scriitorilor din România (1947, reales în 1966, 1968, 1972).

Aproape toată opera lui literară transfigurează artistic experiențe ale copilăriei și adolescenței, proiectează stări sufletești în orizontul mealegurilor natale. Debutul editorial în literatură s-a produs cu volumul de poezii „Poeme simple” (1927), care i-a adus, în 1929, Premiul Societății Scriitorilor Români. Lirica sa se caracterizează prin cultul simplității și clarității sentimentelor, expuse cu naturalitate, printr-o volumetrie de poezie pe care le-a publicat numărându-se „Poeme simple” (1927), „Albe” (1937), „Clopotel de aur” (1939), „Pomul roșu” (1940), „Iarba fiarelor” (1941), „Anii de fum” (1941), „Cântec șoptit” (1971), „Poeme cu lună” (1974). Ca prozator, a debutat cu romanul „Taifunul” (1937), urmat de „Oameni cu joben” (1941). Autorul s-a impus în anii de după război cu „Desculț” (1948), roman cu care a inaugurat un ciclu în care evocă mediul provincial, situații din anii premergători războaielor din 1907, din timpul și imediat după primul război mondial: „Dulăii” (1952), „Rădăcinile sunt amare” (1958-1959), „Clopote și struguri”, „Printre stele” și „Carul cu foc” (1960), „Jocul cu moartea” (1960), „Pădurea nebnună” (1963) și ciclul „Vântul și ploaia – Vulpea, Frigul, Roza” (1969). Pe lângă alte două romane, „Ce mult te-am iubit” (1968) și „Șatra” (1971), a mai scris proză scurtă – nuvele și povești: „Brazda îngustă și adâncă” (1949), „Pentru viață” (1951), „Florile pământului” (1954), „Iarbă” (1957), „Povești de dragoste” (1970) ș.a. Multe din scrierile lui Zaharia Stancu au apărut în peste 30 de limbi străine.

La 2 iulie 1955 a fost ales membru titular al Academiei Române.

Laureat al Premiului de Stat, a fost distins, în 1971, cu Premiul „Herder” al Universității din Viena.

A murit la 5 decembrie 1974, la București. (I.S. Rompres)

Poetul, prozatorul, ziaristul

Valeriu RĂPEANU

Zaharia Stancu. Despre cine vorbim acum, când ar fi împlinit o sută de ani, cel „născut în șesul cu gărle adormite/Și lanuri care-și pleacă spinarea-n vânt, ca robii...”, pornit la drum **desculț** ca să cucerească viața, într-o luptă inegală care nu o dată avea să fie un adevărat **joc cu moartea**, trundind la început cu palmele și trebuind mai târziu să izbească – nu o dată – cu pumnii? Despre cel care și-a cucerit de tânăr notorietatea literară ca poet și nu ca un poet oarecare, făcându-și simțită prezența ca ziarist combativ, nemilos cu adversarul, lovind nu o dată și pe cel ce nu trebuia, punându-și condeiul și în slujba unor cauze ce s-au dovedit a fi împotriva drumului adevărat al istoriei și împotriva adevărului, rămânând ca niște pete într-o luptă care număra și atâtea momente de curaj civic și de forță stilistică ieșită din comun. Despre cine vorbim? Despre prozatorul dintre cele două războaie care mai târziu n-a vrut să-și aducă aminte de cele două romane publicate atunci când faima lui de poet era consolidată și care la începutul anului 1948 și-a cucerit o uriașă popularitate prin romanul „Desculț”, imediat intrat în orbita obligativității școlare, titlul, personaje și situații fiind citate ca adevărate arhetipuri pentru soarta țărânimii dinainte de 1944. Despre cine vorbim? Despre cel care după „Desculț”, narațiune lirică ce conținea admirabile pagini de literatură, situându-se atunci la un nivel artistic întrecut doar de Petru Dumitriu – avea să publice vaste reconstituiri „cu cheie” a ceea ce trăise, a ceea ce văzuse, a ceea ce auzise în atâția ani de carieră ziaristică, episoade pe care le interpreta arbitrar și subiectiv, reconstituiri care nu vor aparține literaturii adevărate, ci recidive întârziate a romanului foileton. Despre cine vorbim? Despre prozatorul care paralel cu aceste revărsări anecdotice a dat literaturii române adevărate poeme în proză de un tragism, de o densitate și de o elevație a expresiei care îl singulariza în evoluția genului. „Ce mult te-am iubit” fiind și astăzi o operă nemuritoare.

*

Despre cine vorbim? Despre cel care înțelegând la un moment dat – 1947 – că poezia scrisă de el vine în contrast cu poezia **toboșarilor timpurilor noi** a

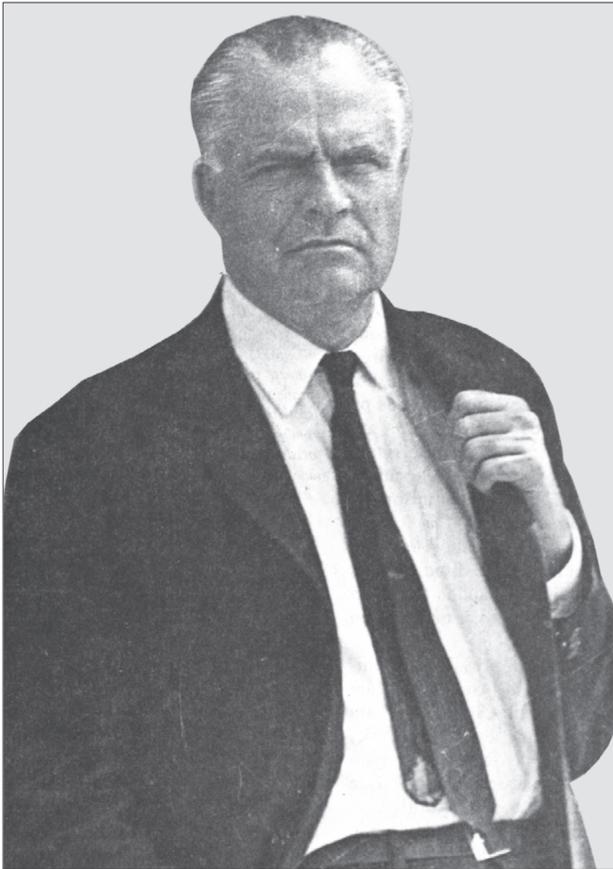
tăcut ca poet, și numai după un număr de ani și-a retipărit poeziile de altădată, ca apoi în amurg să reapară ca poet, ca un mare poet, cu versuri în care **sabia timpului** devenise o realitate spirituală din ce în ce mai des invocată, iar chemarea la **masa tăcerii** din ce în ce mai imperioasă.

Ultimul său volum antologic de versuri „Poeme cu lună” a apărut la Editura Eminescu în 1974. A văzut în luna august corecturile. A fost ultimul său gest de scriitor: aplecat deasupra șpaltului. Nimic nu-i plăcea mai mult. Nici o bucurie nu era mai mare. După câteva zile de la semnarea *Bumului de tipar*, mintea, sufletul și trupul său au urmat – în ce chinuri – chemarea stelei sale la masa tăcerii, unde a ajuns în ziua de 5 decembrie 1974.

Despre cine vorbim? Despre cel care acolo unde a fost numit sau ales a dovedit că este un om curajos, înfruntându-i de atâtea ori pe cei de sus, uneori prefăcându-se că le aprobă și le încuviințează hotărârile, ca apoi să le deturneze până nu mai rămânea nimic din ele. Despre cine vorbim? Despre cel ce a fost neconținut în ofensivă, defensivă neînsemnând decât o temporară retragere pentru a câștiga timp și a afla un timp prielnic bătăliei decisive? Despre cine vorbim? Despre cel plecat dintr-o condiție umană mizeră, învățând pe apucate și cu mari decalaje de timp, dar dovedind un simț al diplomației cum rar îți este dat să întâlnești și care își sfârșește viața apoteotic: temut de cei de sus, iubit de cei de jos. Cei de sus intimidăți de forța cuvântului său, de retorica sa care nu cunoștea răgaz, care utiliza ample desfășurări, repetiții cu o valoare stilistică uimitoare, întrebări la care nu aștepta răspuns pentru că și-l dădea singur. Îi făcea să bată în retragere și să-și retragă pionii trimiși să-l înfrunte chiar dacă, pregătind ofensiva, Zaharia Stancu prefira omagii, pagini superlativă la adresa celor pe care avea să-i înfrunte în bătălii duse de el în numele scrisului românesc.

Despre cine vorbim? Despre biruitoarul pe plan social căruia în ultimele două decenii ale vieții i se acordaseră titluri, distincții, onoruri, iar cărțile tipărite în tiraje nu o dată ieșite din comun erau elogiate de critică, sau despre omul mereu neliniștit, mereu temându-se de inamicii reali sau imaginari care atentau și unelele la situația lui – și căți nu erau! –, înfricoșat că într-o bună zi totul se va prăbuși cum se mai prăbușise nu de mult?

Zaharia Stancu,

ce mult te iubim!

Despre cine vorbim acum când, dacă sănătatea ar fi fost mai darnică, firea mai potolită, inima mai puțin receptivă la furtunile vieții, teama de ceea ce i se poate întâmpla mai puțin prezentă, iar neliniștile nu l-ar fi chinat cu atâta tenacitate și-ar fi sărbătorit azi centenarul? Pentru că în Zaharia Stancu au trăit mai mulți oameni care parcă se luptau unul cu altul și nu se împacă unul cu altul, iar puținele clipe de armonie nu însemnau decât așteptări pentru pornirea spre alte înclăștări furtivoase.

Vom vorbi fără îndoială de omul înalt, frumos, cu privirea scrutătoare și strălucitoare, care îți impunea respect și, dacă era cazul, te înghetea, pe care l-am cunoscut când avea 52 de ani și era redactorul-șef al „Gazetei Literare” înființată în 1954, publicație cu un rol istoric în viața culturală românească, aducând atunci, în anii celui mai pustiosor proletcultism, un suflu proaspăt în literatura română. Datorită lui, datorită lui, datorită tenacității lui, datorită curajului lui, cenzura era înfruntată direct. Instituția respectivă nu dădea semne de slăbiciune decât atunci când la telefon respectivul auzea: „Aici Zaharia Stancu. Cu cine vorbesc?” Și fără să aștepte răspuns, fiindcă îi era indiferent cu cine vorbea, tânăr sau vârstnic, mic sau mare în ierarhie, cunoscut sau necunoscut, urma un lung monolog pe care monosilabele interlocutorului nu-l puteau opri. Când miercurea seara îl anunțam la „Capșa”, unde își petrecea serile, că apariția revistei e în pericol, cobora precipitat strada Constantin Mille și parcă piciorul care schiopăta se vindecase brusc și ușoara nesiguranță din mers dispăruse. Era mai sigur decât noi, cei cu 30 de ani mai tineri decât el. Mergea în tăcere repetând parcă în gând rolul înainte de a intra în scenă. Și cum intra! Când ajungea în sala unde se aflau linotipurile și formele de paginație de la etajul întâi al clădirii unde altădată se afla ziarul „Universul”, proprietatea inamicului său Stelian Popescu, împotriva căruia la sfârșitul anilor '30 dusese campanii nimicitoare, toate privirile se întorceau spre el. Rămneau

pironite până când intra în sala corecturii. Se așternea o tăcere adâncă. Un coleg a spus o dată: când intra Zaharia Stancu supărat parcă îngheață și linotipurile. Și urma apoi monologul. Și amenințările cu demisia. Și paginile motolote în mâinile tremurânde. Și nu o dată rupte. Și telefonul trântit. Și chemarea celor mai de sus decât cel cu care vorbea. Și rugămintele respectivilor de a scuza îndrăzneala celor care au vrut să cenzureze. Și semnul pe care ni-l făcea Zaharia Stancu înainte de a închide telefonul că totul e în regulă. Și noi care alergam la „nea Gică” Balaban să-i spunem să trimită urgent paginile la „calandru”.

Ce a însemnat atunci în anii '50 „Gazeta Literară”, așa cum a vrut-o Zaharia Stancu, așa cum a luptat să o păstreze Zaharia Stancu, nu s-a spus încă. Într-o vreme când noțiunea de revistă se confunda cu aceea de inspid buletin ideologic, „Gazeta Literară”, ca și „Viața Românească”, sub direcția lui Petru Dumitriu, au însemnat o punte spre epoca de dinainte de 1947. Nu pot să fac aici un bilanț. Să ne gândim că aici au fost chemați să scrie mulți din cei care fuseseră excluși din lumea scrisului, marginalizați, interziși, când nu ieșiseră chiar după ani de detenție trăind în mari lipsuri, de cele mai multe ori de-a dreptul în mizerie. Nu s-a împotrivit entu-ziastelor noastre propunerii și nu ne-a admonestat că ne-am gândit că Petru Comarnescu ar fi nimerit să semneze o cronică despre ediția Shakespeare care începea să apară din 1955. Nu știam răsunătorul scandal dintre cele două războaie, declanșat de Zaharia Stancu împotriva lui Petru Comarnescu, soldat și cu un proces pe care l-a intentat cel din urmă. N-a fost împotriva. Și astfel după ani de interdicție numele lui Petru Comarnescu a apărut în paginile „Gazetei Literare” ca după aceea și altele să i se deschidă. Nu avea păreri bune despre Ion Marin Sadoveanu. Dar și el reintrat în publicistică, după ani de marginalizare, tot în paginile „Gazetei Literare”. Câte nu avea de înfruntat! Ion Marin

Sadoveanu era considerat de comuniștii îndărjiți... agent al Gestapoului. Iar I. Peltz, ieșit dintr-o detenție de patru ani... agent al Siguranței. Și câte nume n-am putea cita. Iar când unul sau unii dintre redactorii-șefi adunajii se opuneau la apariția unui scriitor, cu un tremur evident al mâinii semna în colțul din stânga sus **Z.S.**, indica pagina și fără să spună nimic o dădea secretarului de redacție. Scriitorii mai mari și mai mici, de care nu se mai știa – atunci au reapărut. Și trebuie să spunem că după opt ani de interdicție, în paginile „Gazetei Literare” a început să scrie în 1956 marele nostru critic Șerban Cioculescu.

Un valoros și documentat studiu despre viața și locul lui Zaharia Stancu în istoria literaturii române, semnat de Sultana Craia, a apărut zilele acestea la Editura Bibliotheca.

Tinerii, de asemenea, au aflat în Zaharia Stancu o gazdă generoasă, unora – precum Romulus Vulpescu – deschizându-le de la bun început prima pagină. Era un om care nu uita și nu ierta ușor. Nu se împăca repede și nu trecea cu buretele peste jigniri. De aceea cu Mihai Beniuc, secretar general și apoi președinte al Uniunii Scriitorilor, n-a avut decât relații tensionate, explozibile, chiar și cine a asistat la una din înfruntările lor nu o poate uita.

A fost de atunci un apărător înfocat al drepturilor scriitorilor și așa se explică „promovarea” sa ca director al „Gazetei Literare” în 1958, post mai degrabă onorific, și trecerea sa ca director al Teatrului Național „I. L. Caragiale”. Revenea, mai bine zis, pentru că fusese director al acestei instituții între 1946 – 1952. Excluz din Partidul Muncitoresc Român pentru că în timpul conflictului sovieto-finlandez se situase ferm de partea „eroicului popor finlandez”, cum îl numea într-unul din articolele sale scrise în focul luptelor inegale din 1939 – 1940, a fost îndepărtat și de la direcția primei scene a țării. A fost un director exemplar. Actorii de astăzi, cei tineri, vorbesc cu respect de „domnul Stancu”, cel care le-a oferit posibilitatea interpretării marelui repertoriu. Îl evocă emoționat și recunoscători. Când Teatrul Național a organizat o sesiune comemorativă, regretatul critic Valentin Silvestru a demonstrat că repertoriul românesc și universal jucat în anii directoratelor lui Zaharia Stancu reprezintă un **model**.

*

Și apoi la sfârșit a fost președinte al Uniunii Scriitorilor. Epoca lui de glorie, epoca în care obștea a simțit că are în fruntea ei un bărbat care îi apăra drepturile, care luptă fără teamă pentru ca nimic să nu se clintească și nimic din ce fusese cucerit să nu fie luat înapoi. Nu era vorba numai de drepturile celorlaltora sute de membrii ai Uniunii Scriitorilor, ci de drepturile literaturii române, ale culturii române și care se răsfărgeau asupra întregii noastre societăți. Altcineva care să înfrunte cum a înfruntat el oficialitatea vremii, **aici, față-n față**, stând **dărz** și neclintit înaintea celor mari și puternici, nu știu să fi fost în acei ani. A fost, așa cum am spus, dărz și diplomat. A știut să aleagă momentul când putea să treacă la ofensiva și când se cerea tăcere. A știut să insiste făcându-se că nu înțelege ce se întâmplă. A procedat nu numai o dată ca un simplu solicitator și de multe ori a lovit fără cruțare. L-a silit pe Nicolae Ceaușescu să-i dea public dreptate. A schimbaprintr-o cuvântare de o extraordinară abilitate, prefăcându-se că își face autocritica, sensul celei plene din noiembrie 1971 care trebuia să o „desăvârșască” pe cea din iulie.

Când la plenara din iulie cineva a cerut să fie dați scriitorii pe mâna unui ministru, s-a ridicat și a părăsit sala. Dar câte episoade nu s-ar putea evoca din această luptă pe care a dus-o Zaharia Stancu. Bolnav, în urma accidentului cerebral din toamna anului 1972, n-a renunțat la luptă. Nu ezita să vină de acasă la sediul Uniunii Scriitorilor din Șoseaua Kisseleff nr. 10, atunci când o nouă amenințare se profila. Nu ezita să prezideze ședințe lungi, numai ca după aceea el să fie acela care le înfățișa concluziile celor „de sus”. Și să câștige. Nu ezita să solicite audiențe ca să oprească dispoziții ce urmăreau eliminarea unor capitole din legea dreptului de autor. A insistat timp de mai bine de un sfert de oră, să i se dea legătura cu unul din secretarii Comitetului Central, care în mod evident se ascundea. Când a văzut că nu poate vorbi cu demnitarul, a cerut să i se facă legătura cu... secretara. Atunci demnitarul a venit la telefon. I-a spus că vrea să fie primit în audiență. A fost rugat să vină când vrea. Am coborât împreună scările fostului Muzeu „Toma Stelian”. Boala

il făcuse să aibă o evidentă nesiguranță în mers. S-a sprijinit de brațul meu. În automobil am păstrat tăcere. Când am coborât am rostit fiecare doar cele câteva cuvinte obișnuite. Peste două ore, directorii și economiștii editurilor erau chemați la telefon. Li se comunica faptul că dispozițiile date cu o zi înainte fuseseră anulate.

Și acum, în ziua când în urmă cu o sută de ani se naștea în comuna Salcia din județul Teleorman, copilul unei familii cu numeroși alți copii pe care nu-i aștepta decât o muncă aspră, într-o lume aspră, să ne întrebăm dacă destinul lui Zaharia Stancu a fost unul fericit? În fond, a avut, până la urmă, totul în viață în afară de Premiul Nobel, pe care l-a dorit, pe care l-a așteptat, de care a fost, sau a crezut el, foarte aproape. A scris mult. Și din ce a scris nu totul s-a dus pe apele uitării. Rămâne în primul rând **poetul**. Cel care în 1927, într-un an fast al liricii noastre, așa cum au arătat exegeții săi, anul în care **Cuvinte potrivite** de Tudor Arghezi deschidea o nouă cale în poezia noastră și **Poeme cu îngeri** de Vasile Voiculescu, își cucerește un loc al lui, de o cutezantă originalitate, un loc ce și l-a sporit cu o mare exigență. Sufletul său, în ciuda tuturor aparențelor, era un suflet de poet. După primul val care a așezat lirica românească pe teme-liile modernității, ridicând-o la înălțimi artistice ieșite din comun, adică generația lui Lucian Blaga, Zaharia Stancu o dată cu **Poeme simple**, marchează afirmarea unei noi generații. În care nu-și urma epigonice înaintașii. Era un poet tradiționalist, capitol în care îl inscria și G. Călinescu în **Istoria literaturii române**; capitolul ce i-l dedică începe astfel: „Zaharia Stancu s-a specializat în scurte poeme de o strofă și de două strofe, o varietate de stante, într-un fel, însă nu cum s-ar presupune cu conținut minor (...) Și rugăciunea acestui om al câmpurilor este violentă. El se răstește la Dumnezeu să-i asculte evlaviile și revoltele, îl suduie”. Cei mai reprezen-tativi critici ai țării noastre au recunoscut valoarea poeziei lui Zaharia Stancu. Prozatorul va rămâne la rândul lui prin cărți care nu vor păli niciodată în fața timpului.

Zaharia Stancu trăiește în istoria literaturii române și în viața literaturii române. Pentru că cine va scrie această viață a literaturii române nu va putea omite nici revista **Azi**, cu o apariție de opt ani (1932-1940), nici **Antologia poezilor tineri**, nici **Gazeta Literară** (1954-1958), nici directoratele de la Teatrul Național, nici mandatele de Președinte al Uniunii Scriitorilor.

Omul era născut să trăiască periculos, să primească lovituri și să riposteze pe măsură, era născut să se arunce în vâltoare, era născut cu însemnele cutezanței.

Îi părea rău când fusese dur. Nu-și stăpânea todeauna nervii și se dezlănțuia fără să se mai poată controla. Nu trecea mult și căuta să meargă pe căile firești, să te facă să uiți că ai fost martor la una din dezlănțuirile lui. Odată, într-o seară, eram în biroul său de la „Gazeta Literară”. Cineva îi spusese mai devreme despre un atac la adresa lui care se pregătea într-o revistă a vremii. Și atunci Zaharia Stancu ne-a spus o poveste: era copil când în apropiere de satul său a trecut primul tren. Căniile satului n-au știut ce este arătarea pe care n-o mai văzuseră. Și s-au repezit să o muște. „Și-au rupt măselele. Și-au însângerat gingiile”. Și Zaharia Stancu a adăugat: „Eu sunt un tren în mers. Cine va mușca din mine își va rupe măselele, își va însângera gingiile”.

*
*
*

Îmi imaginam ce ar fi fost dacă Zaharia Stancu ar fi trăit până astăzi! Ce trieste l-ar fi cuprins când ar fi văzut cum cei care nu știau cum să se gudure în jurul scaunului său de Președinte al Uniunii Scriitorilor, cum să-i dea dedicații care epuizau toate superlativale, cum căutau să-i atragă atenția asupra inamicilor din umbră l-au uitat. Când nu-l așează la stălpul infamiei pentru acea parte a scrisului său care însemnă cedare și compromis, dar care în cea mai mare parte a fost făcută pentru ca să poată cuceri mai mult și apăra mai bine realitatea culturală românească atât de amenințată în acele vremuri. Posteritatea lui Zaharia Stancu ne îndeamnă la amare meditații cu privire la condiția umană. Ne face să fim cât se poate de triști gândindu-ne la ceea ce însemnă lașitatea, lipsa de recunoștință și de obiectivitate.

Fie ca centenarul nașterii marelui scriitor, al marelui apărător al demnității culturii românești să însemne un început pe tărâmul studierii și așezării la locul important convenit al numelui și operei sale.

Priorități la nivel național • Priorități la nivel național • Priorități la nivel național

Așa cum subliniam în articolul apărut în numărul trecut, în contextul preocupării pentru accelerarea privatizării un loc aparte îl are conversia în acțiuni a unor creanțe.

Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare are creanțe la unele societăți mari și foarte mari aflate în portofoliul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și, în special, asupra unor echipamente vitale care condiționează realizarea obiectului de activitate specifice societăților comerciale respective.

Pentru aceste considerente, potrivit legii, în termen de 30 de zile de la data instituirii procedurii de administrare specială, la cererea instituției publice implicate, are loc conversia în acțiuni a creanțelor deținute de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare asupra societății comerciale ce urmează a se privatiza.

Acțiunile rezultate în urma conversiei se transferă pe bază de protocol instituției publice implicate în vederea vânzării acestora într-un pachet comun și la același preț pe acțiune cu vânzarea pachetului de acțiuni deținut de aceasta. Prețul obținut în urma vânzării se repartizează, între cele două instituții, proporțional cu numărul acțiunilor vândute, după deducerea cheltuielilor efectuate de către instituția publică implicată.

Se apreciază și se speră că vânzarea pachetului majoritar de acțiuni, simultan cu stingerea creanțelor deținute de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare oferă posibilitatea noului cumpărător să facă investiții, să mențină locurile de muncă și să înceapă plata datoriilor curente către bugetele publice. Este necesar, însă, să se aibă în vedere faptul că prin conversia în acțiuni a creanțelor, vânzarea acestor acțiuni într-un pachet comun cu acțiunile deținute de instituția publică implicată și repartizarea proporțională a prețului obținut (sumelor încasate), datoriile societății comerciale sunt suportate, în realitate, de către investitor, prin prețul acordat pentru acțiunile cumpărate.

Pe de altă parte, realitatea demonstrează că după privatizare este posibil să aibă loc un proces de „naționalizare”, prin conversia unor datorii ale societății comerciale deja privatizate în acțiuni ale statului, acesta

redevinând acționar majoritar în capitalul social al societății comerciale. Măsura este apreciată ca fiind temporară, ca formă de sprijin a investitorului, în vederea finalizării planului de afaceri al societății comerciale deja privatizate, plan care prevede și disponibilizarea unei părți a angajaților. Caracterul temporar și de sprijin al conversiei datoriilor societății comerciale în acțiuni ale statului este justificat de posibilitatea pe care Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului o oferă investitorului ca, printr-un act adițional la contractul de privatizare, să cumpere în rate acțiunile rezultate în urma conversiei.

Această modalitate de conversie cu caracter temporar și de sprijin este determinată de probleme cu caracter social, însă în afara condițiilor și cerințelor economiei de piață. Este, de fapt, o modalitate de creditare a societății comerciale deja privatizate, în condiții mult mai avantajoase decât cele ale creditului bancar. În final, beneficiar al conversiei este investitorul privat în situația în care, după o anumită perioadă, cumpără acțiunile rezultate în urma conversiei. În cazul în care acesta nu cumpără acțiunile, statul rămâne cu capitalul majoritar în societatea comercială respectivă.

Conversia în acțiuni a unor creanțe certe, lichide și vizibile este gândită ca o măsură specială în procesul de privatizare, pe baza prevederilor noii legi, deși există un act normativ, adoptat special de Executiv, prin care datoriile combinatului nu se transformă în acțiuni, ci se reeșalonează, iar penalitățile se anulează. Eșalonarea datoriilor nu a avut loc, însă, întrucât acționarul majoritar, firma americană Noble Ventures, a refuzat să preia conducerea combinatului, până la acordarea de către BCR a unui credit necesar pentru repornirea producției. Potrivit acestei proceduri, conversia datoriilor societății comerciale în acțiuni ale statului se substituie creditului bancar.

Acordarea de înlesniri societăților comerciale cu capital majoritar de stat aflate în proces de privatizare

Instituțiile publice implicate și instituțiile bugetare creditoare, la solicitarea instituției publice implicate, acordă societăților comerciale cu capital majoritar de stat, aflate în proces de privatizare, înlesniri la plată care sunt cuprinse în dosarul de prezentare. Astfel, se acordă scutirea totală sau parțială la plată a obligațiilor restante la data de 31

decembrie 2001, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte creanțe proprii provenite din credite bugetare gestionate de instituția publică implicată, respectiv, de autoritatea administrației publice locale. În cazul scutirii parțiale, diferența rămasă se achită eșalonat. De asemenea, se acordă scutirea la plată a majorărilor de întârziere și penalităților de orice fel aferente obligațiilor bugetare datorate și neachitate la data de 31 decembrie 2001, cuprinse în

Măsuri ferme de stabilire a răspunderii pentru devalizarea și starea de neactivitate a societăților comerciale cu capital majoritar de stat

Potrivit unor opinii oficiale, s-a pus accent pe privatizarea la preț simbolic reprezentând echivalentul a 1 EURO și pe administrarea specială, deoarece anterior societățile comerciale au fost devalizate și la privatizare nu mai prezintă interes, nu

La nivelul autorităților competente – guvern, Parlament – nu trebuie ocolit nici modul în care instituția publică implicată și-a îndeplinit obligațiile legale cu privire la asigurarea unei bune gestionări și administrări a participațiilor statului.

Dacă aceste organisme statuate prin lege au gestionat și administrat participațiile statului, printr-un management defectuos ori bazat pe alte interese, astfel încât societățile comerciale au fost pur și simplu devalizate și au ajuns în starea de a fi neactive pentru investitori, ce credibilitate și siguranță pot exista, în continuare, ca un asemenea fenomen să nu se manifeste și în condițiile administrării speciale. Există eventualitatea schimbării devalizatorilor existenți, fără a li se stabili nici o răspundere pentru faptele lor, cu noi devalizatori.

Instituirea administrării speciale în perioada de privatizare se justifică în cazuri excepționale la acele societăți comerciale

ajunse în situația de neactivitate pentru investitori, urmare unor cauze datorate managerilor, cu includerea în mandatul de administrare specială și a aplicării procedurilor legale de stabilire a răspunderii în funcție de vinovăție, dacă aceste măsuri nu au fost luate înainte de a se institui procedura procesului de privatizare.

Evaluarea situației economico-financiare și juridice pentru societățile comerciale neactive ce se pregătesc pentru privatizare, cât și la cele aflate în inactivitate sau în curs de lichidare și recunoscute ca fiind devalizate trebuie să includă, în mod obligatoriu, răspunderi pentru devalizări, dacă nu există cauze obiective. Altfel, se acceptă existența devalizatorilor existenți, fără să existe devalizatori ori de devalizatori care, deși au încălcat unele prevederi legale în gestionarea și administrarea participațiilor statului, nu au nici un fel de răspundere.

Accelerarea privatizării

Prof.univ.dr. Mircea BOULESCU

certIFICATELE de obligații bugetare, eliberate la data semnării contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni.

Înlesnirile la plată menționate își pierd valabilitatea în situațiile în care nu se realizează transferul dreptului de proprietate asupra acțiunilor, ori societatea comercială nu își achită obligațiile bugetare curente ale fiecărui an fiscal cu termene scadente.

Facilitățile acordate sunt selective și discriminatorii față de capitalul privat. Prin aplicarea legii vor exista două categorii de societăți comerciale – cele privatizate înainte de intrarea în vigoare a noii legi, care nu au beneficiat de regimul facilităților și cele privatizate conform noii legi, care beneficiază de facilități. Practic, se instituționalizează o concurență neloială între societăți comerciale cu același domeniu de activitate.

Facilitățile constituie cel mai sensibil aspect al legii, întrucât are impact asupra veniturilor bugetului de stat. Obligațiile fiscale scutite reprezintă o diminuare a veniturilor bugetare în cazul în care acestea rămân valabile dacă se îndeplinesc condițiile privind transferul dreptului de proprietate asupra acțiunilor și achitarea obligațiilor bugetare curente. În cazul în care nu se îndeplinesc condițiile menționate și înlesnirile își pierd valabilitatea, fiind anulate, acestea reprezintă o formă de credit fiscal care înlocuiește creditul bancar.

mai au atractivitate pentru investitori. Se recunoaște devalizarea și starea de neactivitate a societăților comerciale, scăderea valorii lor de piață, ca urmare a unui management defectuos și se acceptă situația ca atare, fără a se demara măsuri ferme și proceduri de stabilire a eventualelor răspunderi.

Efectul unei asemenea poziții a autorităților în legătură cu modul de gestionare și administrare a participațiilor statului nu poate fi decât negativ, întrucât are darul de a stimula în continuare devalizarea și neactivitatea societăților comerciale cu capital majoritar de stat.

Pentru aceste considerente, este necesar ca, înainte de a se institui procedura procesului de privatizare și a administrării speciale ori a vânzării acțiunilor la preț simbolic de 1 EURO, pentru o societate comercială, să se analizeze cauzele și să se stabilească persoanele care au favorizat, din interes sau incompetență, devalizarea și neactivitatea societății comerciale și să se definească eventualele răspunderi materiale și penale.

În acest context, se impune, în primul rând, un control ferm și exigent, în condiții de realitate și legalitate, al modului în care au funcționat și acționat persoanele desemnate de către instituția publică implicată în adunările generale ale acționarilor, asociațiilor, precum și consiliile de administrație la fiecare societate comercială apreciată ca fiind devalizată și neactivă.

Precizări cu privire la informațiile false și denigratoare puse în circulație de liderul PRM, Corneliu Vadim Tudor, referitoare la Postul de televiziune România de Măine

În legătură cu informațiile apărute în săptămânalul România Mare nr. 64 din data de vineri, 25 octombrie 2002, precum și cele prezentate în conferința de presă a PRM de către Corneliu Vadim Tudor, publicate în cotidianul Cronica Română nr. 2977 de sâmbătă-duminică, 26-27 octombrie 2002, p. 5, cu privire la pretinsa subordonare a Postului de televiziune România de Măine premierului Adrian Năstase, căruia i-ar fi fost cedate acțiuni în valoare de 4 milioane dolari, în schimbul cărora acesta ar fi oferit gratuit Universității Spiru Haret (Postul de televiziune România de Măine) sediul central al BANKCOOP din str. Doamnei, conducerea Fundației România de Măine a Universității Spiru Haret și a Postului de televiziune România de Măine își exprimă indignarea, fiind să aducă la cunoștință opiniei publice următoarele:

1. Informațiile puse în circulație de săptămânalul România Mare și de liderul PRM sunt în totalitate false și defăimătoare; 2. Postul România de Măine este un post privat de televiziune, cu caracter național, universitar și cultural, care a fost înființat de Fundația România de Măine din resurse proprii, nefiind creat ca o societate pe acțiuni. În aceste condiții, nu putea cumpăra, vinde sau ceda acțiuni nimănui;

3. Sediul central al Fundației România de Măine – Universității Spiru Haret din strada Ion Ghica nr. 13 a fost cumpărat de Fundația România de Măine, în urma licitației desfășurate în data de 7 iunie 2002, în condiții de deplină legalitate și transparență. Publicăm alăturat Procesul verbal de licitație;

4. Reamintim faptul că Fundația România de Măine – instituție social-umanistă de cultură, știință și învățământ cu caracter privat, având în structura sa, între altele, Universitatea Spiru Haret, Postul România de Măine, institute de cercetare etc. – este autonomă, fără scopuri politice sau patrimoniale (nonprofit). Ca urmare, prin înșeși prevederile cuprinse în Statutul său, nu poate fi implicată în jocuri politice sau tranzacții comerciale;

5. Având în vedere gravele prejudicii aduse imaginii Fundației România de Măine, Universității Spiru Haret și Postului de televiziune România de Măine, conducerea acestor instituții își rezervă dreptul să acționeze în justiție săptămânalul România Mare și pe Corneliu Vadim Tudor.

Consiliul Fundației România de Măine

ANEXA NR. 1 NR. 100/7.06.2002 PROCES VERBAL DE LICITAȚIE ÎNCHEIAT ASTĂZI 07.06.2002 La sediul BANKCOOP str. Ion Ghica nr. 13 București, sector 3 Comisia de licitație constituită din S.C. BANKCOOP BGCP S.A. bancă în faliment, prin lichidator S.C. PricewaterhouseCoopers M.C. S.R.L. și S.C. Reconvertire și Valorificare Active S.A., în baza regulamentului nr. 74/7.02.2001 având următoarea componență: 1. Președinte: Adelin Colivaru 2. Secretar: Mihai Șancu 3. Membru: Ștefan Munteanu 4. Membru: Mihail Iosif A încheiat prezentul proces verbal de licitație. Licitația are ca obiect vânzarea bunurilor următoare: Sediul central al bankcooper SA (bancă în faliment)...

Oferta de 4.600.000 USD a fost repetată de 3 ori. Întrucât nu s-a oferit suma strigată, Președintele comisiei a anunțat pentru suma de 4.500.000 USD TVA, adjudecarea în favoarea licitatorului Fundația România de Măine. Acesta a fost invitat pentru semnarea contractului de vânzare-cumpărare la data de 10.06.2002. Prezentul proces verbal s-a întocmit în 4 exemplare (2 pentru S.C. BANKCOOP S.A. (în lichidare) și câte unul pentru fiecare participant la licitație). Proces verbal de Licitație - pag. 2 Diferența de preț de 4.879.000 USD se va plăti, în lei, la cursul leu/USD al B.N.R. din data efectuării plății până în data de 14.06.2002. Comisia de licitație Nume-semnătură 1. Adelin Colivaru 2. Mihai Șancu 3. Ștefan Munteanu 4. Mihail Iosif Licitatori Nume-semnătură 1. Fundația România de Măine - Aureliu Băduș 2. Se. Bruce Forest SA - Jolanda Szécsényi Habala 3. 4. Adjudecatar Fundația România de Măine Reprezentată prin Ștefan Băduș (nume, prenume) și BI conform imputernicirii nr. din Proces verbal de Licitație - pag. 3

Prin noi, facultatea la tine acasă!

Postul propriu de televiziune *România de Mâine*
 – post național, universitar și cultural –
 sprijină învățământul la distanță
 al Universității *Spiru Haret*

Postul de televiziune *România de Mâine* (tvRM) transmite, în direct și înregistrate, din amfiteatrele și laboratoarele universității, cursuri, sinteze, consultații, lucrări practice de laborator pentru toți studenții, cu precădere pentru cei ocupați în diverse activități.

Programul

Televiziunii *România de Mâine* (tvRM)

LUNI 11 noiembrie 2002

- 6:00 **Matinal** (informații utile, sfatul medicului, gimnastică, revista presei, interviuri, muzică)
 10:00 Bazele contabilității (3/2)
 10:45 **Birotică** (6)
 11:15 Economie politică (9)
 12:05 Geografie economică mondială (4/2)
 12:50 Istoria economică a României (4/1)
 13:25 Bazele informaticii (1)
 13:55 Pauză – promo
 14:00 **Știri**, muzică, promo
 14:30 **Maestri**: Raluca Zamfirescu. (II) Emisiune de Carmen Stoianov și Valeriu Răpeanu (r)
 15:30 **Repere spirituale**. Emisiune de prof.univ.dr. Mihail Diaconescu (r)
 16:30 **Litera și spiritul legii**. Emisiune de prof.univ.dr. Corneliu Turianu (r)
 17:30 **Sănătate pentru vârsta a treia**. Invitat: prof.univ.dr. Alexandru Șerbănescu, dir.gen. al Institutului de Geriatrie și Gerontologie „Ana Aslan”. Realizator: prof.univ.dr. Victor Axenciuc
 18:30 **Actualități**, promo, muzică
 19:15 **Cufărul cu povești**. Povestitor: Dan Burghilea. Realizator: Carmen Cintează
 19:30 **Ora melomanului**. Stagiunea de muzică cultă a tvRM. Participă: Bianca și Remus Manoleanu. Emisiune realizată de Alexandru Moroșanu și Dumitru Cucu
 20:30 **Dialog juridic** cu prof.univ.dr. Corneliu Turianu
 21:00 **Fairplay**. Talk-show în direct pe probleme de actualitate ale sportului. Realizator: Mugur Popovici
 22:30 Program muzical
 23:00 **Auto – star**. Emisiune de Gavrilă Inoan (r)
 23:30 Program muzical nocturn
 02:00 Cursuri universitare (reluare din tronsonul 10:00 – 14:00)

MARTI 12 noiembrie 2002

- 6:00 **Matinal** (informații utile, sfatul medicului, gimnastică, revista presei, interviuri, muzică)
 10:00 Drept civil (9)
 10:40 Drept roman (3/3)
 11:15 Istoria statului și dreptului român (7)
 11:40 Bazele contabilității (3/3)
 12:25 Limba latină (9)
 13:00 Economie politică (10)
 13:50 Muzică – promo
 14:00 **Știri**, promo, muzică
 14:30 **Fairplay**. Talk-show pe probleme de actualitate ale sportului. Realizator: Mugur Popovici (r)
 16:00 **Club internațional**. Cuba. (II) Emisiune de Ioana Nitobe (r)
 17:30 **Invitație la film** - emisiune de informare și cultură cinematografică, realizată de Emil Voicu (r)
 18:30 **Actualități**, promo, muzică
 19:15 **Cufărul cu povești**. Povestitor: Dan Burghilea. Realizator: Carmen Cintează
 19:30 **Pur și simplu**. Emisiune social – economică, realizată în direct de Constantin Ioachim Cercasov
 20:30 **Orașele țării**: Pe Dunăre în jos, documentar coproducție tvRM – TVR Internațional (r)
 21:00 Program muzical
 22:00 Film documentar. Palatul Buckingham
 22:30 **Dicționar economic**. Arieratele. Invitat: prof.univ.dr. Daniel Dăianu. Emisiune de lector univ.dr. Eugen Ghiorghită
 23:00 **Lumea sporturilor**. •Infosport: cluburi, campionate, competiții. Emisiune de prof.univ.dr. Septimiu Todea și Mugur Popovici (r)
 23:30 Program muzical nocturn
 02:00 Cursuri universitare (reluare din tronsonul 10:00 – 14:00)

MIERCURI 13 noiembrie 2002

- 6:00 **Matinal** (informații utile, sfatul medicului, gimnastică, revista presei, interviuri, muzică)
 10:00 Cultura și civilizația europeană (6)
 11:10 Istoria literaturii române (5)
 11:45 Limba latină (10)
 12:15 Limba română (5/1)
 12:50 **Birotică** (7)
 13:20 Drept civil (10)
 13:45 Pauză - promo
 14:00 **Știri**, promo, muzică
 14:30 **Pur și simplu**. Emisiune social – economică, realizată de Constantin Ioachim Cercasov (r)
 15:30 Program muzical
 16:00 **Sănătate pentru vârsta a treia**. Invitat: prof.univ.dr. Alexandru Șerbănescu, dir.gen. al Institutului de Geriatrie și Gerontologie „Ana Aslan”. Realizator: prof.univ.dr. Victor Axenciuc (r)
 17:00 Program muzical
 17:30 **Rețete pentru sănătate**. „Telegramele inimii tale”. Participă: prof.univ.dr. Ioan Pop D.Popa, prof.univ.dr. Corneliu Zeana. Emisiune interactivă realizată de Eugenia Grosu Popescu
 18:30 **Actualități**, promo, muzică
 19:15 **Cufărul cu povești**. Povestitor: Dan Burghilea. Realizator: Carmen Cintează
 19:30 **Planeta Pământ**. Patrimoniul cultural al umanității: Salamanca
 20:30 Filme premiate la Festivalul Internațional Eco – Etno – Folk Film, Slătioara – Vâlcea, ediția a IV-a
 21:30 **Dicționar economic**. Arieratele. Invitat: prof.univ.dr. Daniel Dăianu. Emisiune de lector univ.dr. Eugen Ghiorghită (r)
 22:00 Program muzical
 23:00 **Lumea sporturilor**. •Infosport: cluburi, campionate, competiții. Emisiune de prof.univ.dr. Septimiu Todea și Mugur Popovici (r)
 00:00 Program muzical nocturn
 02:00 Cursuri universitare (reluare din tronsonul 10:00 – 14:00)

JOI 14 noiembrie 2002

- 6:00 **Matinal** (informații utile, sfatul medicului, gimnastică, revista presei, interviuri, muzică)
 10:00 Bazele informaticii (2)
 10:30 Lingvistică generală (5/2)
 11:10 Literatura română (6)
 12:25 Psihologia educației (9)
 12:55 Psihologie experimentală (9)
 13:45 Muzică – promo
 14:00 **Știri**, promo, muzică
 14:30 Filme premiate la Festivalul Internațional Eco – Etno – Folk Film, Slătioara – Vâlcea, ediția a IV-a (r)
 15:30 Program muzical
 16:00 **Dincolo de arenă**. Emisiune în direct de Mugur Popovici
 17:00 **Vorbiți, scrieți românește**. Emisiune de lect. univ. dr. Valeriu Marinescu (r)
 17:30 **Not yet but soon** – emisiune de Doru Enache (r)
 18:00 **Întâlnire cu folclorul**. Emisiune de Theodora Popescu (r)
 18:30 **Actualități**, promo, muzică
 19:15 **Cufărul cu povești**. Povestitor: Dan Burghilea. Realizator: Carmen Cintează
 19:30 **Planeta Pământ**. Grădinile din Luxembourg
 20:30 **România în lume**. Emisiune în direct realizată în colaborare cu Fundația „România în lume”. Moderator: Nicolae Mardari
 22:00 **Cheia succesului – manager XXI**. Emisiune în direct de Carmen Dumitriu

- 23:00 **Lumea sporturilor**. •Infosport: cluburi, campionate, competiții. Emisiune realizată de prof.univ.dr. Septimiu Todea și Mugur Popovici (r)
 00:00 Program muzical nocturn
 02:00 Cursuri universitare (reluare din tronsonul 10:00 – 14:00)

VINERI 15 noiembrie 2002

- 6:00 **Matinal** (informații utile, sfatul medicului, gimnastică, revista presei, interviuri, muzică)
 10:00 Bazele informaticii (6)
 10:30 Informatică pentru sociologie (7)
 11:00 Metode și tehnici de cercetare în sociologie (5)
 11:20 Teoria comunicării (5)
 12:20 Psihologia educației (10)
 12:50 Drept roman (4)
 13:55 Muzică – promo
 14:00 **Știri**, muzică, promo
 14:30 **România în lume**. Emisiune realizată în colaborare cu Fundația „România în lume”. Moderator: Nicolae Mardari (r)
 16:00 **Lumea sporturilor**. •Șahul de la A la Z cu marea maestră internațională Elisabeta Polihroniade. •Infosport: cluburi, campionate, competiții. Emisiune de prof.univ.dr. Septimiu Todea și Mugur Popovici
 16:30 **Atelier TV Studentesc**. Magazin studentesc realizat de Daniel Paraschiv
 17:45 **Pe drumul destinului**. Emisiune de Ioana Mandache
 18:30 **Actualități**, promo, muzică
 19:15 **Cufărul cu povești**. Povestitor: Dan Burghilea. Realizator: Carmen Cintează
 19:30 Program muzical
 20:00 **Universul cunoașterii**. Emisiune interactivă de actualitate științifică (creativitate, I.T., terapii complementare, educație în afara școlii, noutăți din micro și macro cosmos). Realizator: Cătălin Grosu
 21:00 **Lumea în clipa 2002**. Exerciții de memorie. (IV) Invitați: Mioara Roman, Emanuel Valeriu. Emisiune de Marian Oprea
 22:00 **În slujba adevărului**. Emisiune de conf.univ.dr. Petre Buneci (r)
 23:00 **Dincolo de arenă**. Emisiune realizată de Mugur Popovici (r)
 00:00 Program muzical nocturn
 02:00 Cursuri universitare (reluare din tronsonul 10:00 – 14:00)

SÂMBĂȚĂ 16 noiembrie 2002

- 6:00 **Matinal** (informații utile, sfatul medicului, gimnastică, revista presei, interviuri, muzică)
 8:30 **Vorbiți, scrieți românește**. Emisiune realizată de lect. univ. dr. Valeriu Marinescu
 9:00 **Not yet but soon** – emisiune de Doru Enache
 9:30 Program muzical

- 10:00 **Lumea copiilor**. Emisiune de Carmen Cintează
 11:00 **Cu ... și despre muzică**. Emisiune de Mihai Darie (r)
 12:00 **Universul cunoașterii**. Emisiune de actualitate științifică (creativitate, I.T., terapii complementare, educație în afara școlii, noutăți din micro și macro cosmos). Realizator: Cătălin Grosu (r)
 13:00 **Auto – star**. Emisiune de Gavrilă Inoan
 13:30 **Litera și spiritul legii**. Emisiune de prof.univ.dr. Corneliu Turianu
 14:30 **Întâlnire cu folclorul**. Emisiune de Theodora Popescu
 15:00 **În slujba adevărului**. Emisiune de conf.univ.dr. Petre Buneci
 16:00 **Lumea sporturilor**. •Infosport: cluburi, campionate, competiții. Emisiune realizată de prof.univ.dr. Septimiu Todea și Mugur Popovici
 17:00 **Modă și stil**. Cultivați-vă gustul pentru vestimentație, ținută și înfățișare. Emisiune de Magda Miheșan și Andreea Rădulescu
 17:30 Program muzical
 18:30 **Actualități**
 19:00 Film documentar. Program educațional
 19:30 **90 de minute pentru sufletul tău** – coproducție TV *România de Mâine* – TVR Internațional. Emisiune prezentată de Iuliana Marciuc
 21:00 **Laborator de creație**. Emisiune de prof.univ.dr. Ion Dodu Bălan
 22:00 **Cheia succesului – manager XXI**. Emisiune de Carmen Dumitriu (r)
 23:00 **Dialog juridic** cu prof.univ.dr. Corneliu Turianu (r)
 23:30 **Atelier studentesc**. Magazin studentesc realizat de Daniel Paraschiv (r)
 00:45 Program muzical nocturn

DUMINICĂ 17 noiembrie 2002

- 6:00 **Matinal** (informații utile, sfatul medicului, gimnastică, revista presei, interviuri, muzică)
 8:00 **Repere spirituale** – emisiune de prof.univ.dr. Mihail Diaconescu
 9:00 **Lumea copiilor**. Emisiune de Carmen Cintează (r)
 10:00 Film documentar. Balet – spectacol școlă
 10:30 Program muzical
 11:30 **Rețete pentru sănătate**. Profesiunea de părinte. Emisiune realizată de Eugenia Grosu Popescu (r)
 12:30 **Lumea în clipa 2002**. Exerciții de memorie. (IV) Invitați: Mioara Roman, Emanuel Valeriu. Emisiune de Marian Oprea (r)
 13:30 **Ora melomanului**. Stagiunea de muzică cultă a tvRM. Participă: Bianca și Remus Manoleanu. Emisiune realizată de Alexandru Moroșanu, Dumitru Cucu (r)
 14:30 **Film documentar**. Călător în Țara Loviștei. Tradiții păstorești (III)
 15:00 **Invitație la film** - emisiune de informare și cultură cinematografică, realizată de Emil Voicu
 16:00 **Lumea sporturilor**. •Glorii ale sportului românesc. •Infosport: cluburi, campionate, competiții. Emisiune realizată de prof.univ.dr. Septimiu Todea și Mugur Popovici
 17:00 **Club internațional**. Sărbătorile toamnei la Vălenii de Munte. Emisiune de Ioana Nitobe
 18:30 **Actualități**
 19:00 **Maestri**: Ion Lucian. Emisiune de Carmen Stoianov și Valeriu Răpeanu
 20:00 **90 de minute pentru sufletul tău** – coproducție TV *România de Mâine* – TVR Internațional. Emisiune prezentată de Iuliana Marciuc (r)
 21:30 **Oameni care au fost**: Nicolae Paulescu. Emisiune de Eugenia Grosu Popescu
 22:30 **Cu...și despre muzică**. Emisiune de Mihai Darie
 23:30 Program muzical nocturn

**Opinia
națională**

Telefoane:
410.39.11 și
410.39.13,
interioare:
117, 122
Fax:
411.33.84

REVISTA **OPINIA NAȚIONALĂ** ESTE EDITATĂ
DE **FUNDAȚIA ROMÂNIA DE MÂINE**.

Instituție social - umanistă de cultură, știință și învățământ
 Revista se poate procura prin abonament de la toate oficiile poștale din țară. În **Catalogul RODIPET**, revista se regăsește la poziția 2.256.

Solicitări de abonament se pot adresa redacției, cu plata prin mandat poștal sau dispoziție de plată pe adresa: *Opinia națională*, Splaiul Independenței nr. 313, Sectorul 6, București, Cont 2511.1-23.1/rol - B.C.R. – Sucursala Unirea.

ISSN 1221-4019

Machetarea computerizată și tiparul executat de
**LABORATORUL DE TEHNOREDACTARE ȘI TIPOGRAFIA
 FUNDAȚIEI ROMÂNIA DE MÂINE**

Publicația **OPINIA NAȚIONALĂ** este înregistrată la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci la nr. 24.000/7.090.672 din 3 septembrie 1997.

Cadre didactice și studenți ai Universității Spiru Haret la cursuri de vară în Spania

Pe baza unui contract între Universitatea Internațională din Andalucia și Universitatea Spiru Haret, la inițiativa directorului Institutului Cervantes din Napoli, dl. Juan Manuel Casado și cu implicarea directă a d-nei prof. univ. dr. Elena Bălan-Osici, prorector al Universității Spiru Haret, un grup de 19 studenți și 5 profesoare au fost la cursuri de vară în Spania în perioada 13-27 iulie a.c. Dl. Juan Manuel Casado, pe când era director al Institutului Cervantes din România, a vizitat universitatea noastră și a fost impresionat de condițiile excelente de studiu oferite tinerilor, precum și de nivelul performant la care se studiază limba spaniolă aici.

Bursa a fost oferită atât pentru profesori cât și pentru studenți. Cursurile s-au finalizat cu susținerea unui examen, sub formă de teste de competență lingvistică.

Seriozitate și profesionalism

Madrid – Baeza: 4 ore de drum, parcurse cu un autocar modern, care ne poartă pe șoselele ce șerpuiesc în pământul roșic al Spaniei, străjuite de pălcuri de leandri, de toate culorile. Din când în când, proiectată pe cerul fără pată, apare silueta-simbol a unui taur trufaș și, parcă, invincibil. Peisajul se schimbă. Cât vezi cu ochii, plantații de măslini, rânduite cu meticulozitate și, cum aveam să aflăm ulterior, irigate printr-un sistem ingenios subteran. Baeza: punctul terminus al călătoriei noastre. Orașul Baeza aflat în centrul geografic al Provinciei Jaén, pe un platou cu altitudinea de 790m, domină valea superioară a Guadalquivir-ului. Cu o populație de 16.000 de locuitori ce au ca ocupație prioritară cultivarea măslinului, Baeza este, totodată, o importantă încrucișare de drumuri ce o mențin într-o perfectă comunicare cu nordul – spre Madrid, cu vestul – spre Córdoba și Sevilla, cu sud-estul – spre Granada. Este o așezare armonioasă, în a cărei arhitectură se întâlnesc și se succed stilurile: romanic, mudéjar, gotic, plateresc și renașcentist – mărturie ale unor timpuri în care arta și cultura aveau un loc privilegiat.

Datorită bogatului său trecut istoric, și a prețioasei moșteniri istorico-artistice, Baeza a fost inclusă de UNESCO în Patrimoniul Cultural al Umanității. Secolul al XVI-lea este perioada de maximă splendoare a orașului; atunci s-au ridicat noi spații urbane, edificii publice și private, religioase și administrative de mare importanță, ce-i confirmă amprenta renașcentistă, păstrată până în zilele noastre.

Rod al acestei impresionante dezvoltări culturale este *Universitatea din Baeza*, înființată în 1538, alăturându-se celorlalte trei Universități andaluzice: Osuna, Sevilla și Granada. Universitatea de vară este centru de învățământ subordonat Universității din Granada, iar din 1984, poartă numele marelui poet sevillan Antonio Machado, care în perioada 1912-1919 a locuit în Baeza și a predat gramatica limbii franceze la

liceul din acest oraș. Universitatea Internațională Antonio Machado, moștenitoare de drept a celei din secolul XVI, ocupă un impresionant complex monumental, compus din clădirea „Seminario Conciliar” (baroc-sec.XVII) și „Palacio de Jabalquinto” (pur stil isabelin, sec.XV), în care se desfășoară o ambițioasă și prestigioasă activitate științifică și de învățământ.

Cursurile propriu-zise de învățământ intensiv s-au desfășurat într-un climat de seriozitate și înalt profesionalism, fiind audiate cu viu interes atât de noi, cât și de kolegele noastre, profesoare din Italia. Ne-au fost prezentate, astfel, cele mai moderne tehnici de predare a limbii spaniole contemporane, de cadre didactice din renumite centre universitare din Spania. La orele de curs, dedicate studenților străini, nivelul de pregătire al cursanților români a fost apreciat și îmbunătățit. Tot aici, la Universitatea Internațională din Baeza, noi, românii, aveam să cunoaștem ospitalitatea și generozitatea spaniolilor, să ne împlinim visuri, să cunoaștem și să iubim o țară de povești și un popor minunat. Conducerea Universității a organizat pentru noi, cursanții români și italieni, vizite de cunoaștere a unor valori unice ale culturii și civilizației spaniole, din Granada, Córdoba, Jaén, Madrid, Barcelona. Și toate acestea le datorăm celor din conducerea Universității Internaționale din Andalucia, domnului rector *José María Martín Delgado*, prorectorului Universității, *Salvador Montesa*, directorului *Pedro Martín Guzmán*, domnului *Juan Manuel Casado*, în prezent directorul Institutului Cervantes din Brazilia. Suntem, de asemenea, datori Universității *Spiru Haret* pentru că ea există, pentru că datorită bunului său renume câștigat, a fost invitată de o altă universitate de tradiție, ca aceea spaniolă, să participe la nobilul efort de instruire a celor ce mâine vor alcătui societatea românească.

Asist. univ. Sanda-Maria
COJOCARU

Un salt calitativ în pregătirea noastră

Acum, la început de an universitar, când profesori și studenți evocăm cele mai interesante episoade din vacanța care tocmai s-a încheiat, experiența trăită de noi în vara aceasta merită să fie cunoscută.

Orice persoană care învață o limbă străină dorește să-și dovedească faptul că eforturile de învățare îi sunt încununare de succes, că poate comunica liber și, mai ales, poate să-și amplifice cunoștințele despre cultura și civilizația altor țări.

Acest vis și l-am îndeplinit un grup de studenți care studiază limba spaniolă la Facultatea de Limbi și Literaturi Străine și la cea de Marketing și Comerț Exterior de la Universitatea Spiru Haret, care au beneficiat de o bursă de studii în Spania, pe perioada vacanței de vară.

Totul a început cu ceva timp în urmă, când dl. Juan Manuel Casado era directorul Institutului Cervantes din București, și care, în urma unor vizite la Universitatea Spiru Haret, a semnat o Convenție de colaborare culturală cu universitatea noastră, deschizând astfel calea altor colaborări cu instituții de învățământ superior din Spania. În primăvara acestui an, Universitatea Spiru Haret a primit vizita rectorului și a prorectorului de la Universitatea Internațională din Andalucia, dl. José María Martín Delgado și respectiv, dl. Salvador Montesa, profesor de literatură spaniolă, care au dorit să

cunoască nemijlocit planurile noastre de învățământ, programele analitice de specialitate, cursurile și manualele tipărite la Editura Fundației *România de Măine*, s-au întâlnit cu profesori și studenți cu care au schimbat impresii direct, în limba spaniolă, și, în final, ne-au acordat 24 de burse, pentru studenți și profesori.

Traversarea Spaniei, din centru spre sud, prin vestita zonă La Mancha, a fost pentru noi o încântare, și așteptam să-l vedem aveau pe Don Quijote, călare pe Rosinante, însoțit de bumbul lui scutier, Sancho Panza. Andalucia se simțea aproape de întinsele livezi de măslini care își fluturau în vânt frunzele argintii. Spre seară, autocarul care străbătuse câteva sute de kilometri pe niște șosele ultramoderne, ne-a purtat pe străduțele medievale ale orașului Baeza, aproape toate conducând spre piața centrală, Plaza de los Leones. Sedul Universității, unde aveam să fim găzduiți, este o clădire impresionantă, în stil renașcentist, amenajată în interior după toate rigorile confortului contemporan: aer condiționat, dotări tehnice de ultimă generație, mobilier modern, curățenie și ordine în orice compartiment. La toate acestea s-a adăugat ospitalitatea gazdelor care ne-au primit și ne-au tratat, pe tot parcursul șederii noastre, ca pe niște oaspeți de seamă. Totul a fost organizat minuțios, în cele mai mici detalii: program intens de studii,

program cultural de cunoaștere a zonei și a marilor monumente ce aparțin Patrimoniului universal.

Granada, primul oraș vizitat de noi, ne-a încântat și ne-a impresionat, totodată, prin istoria sa zbuciumată, când, timp de aproape opt secole, ibericii s-au războit cu arabii, iar aceștia, după ce au cucerit aceste ținuturi, au cioplit în piatră și au zidit palate ce aveau să dăinuie peste veacuri. Alhambra este una din minunile lumii: palat, fortăreață, revărsare de fantezie și perfecțiune, geometrie în spațiu, joc de culori, luciu de ape, parc natural deschis vizitatorilor dornici de a contempla o vegetație luxuriantă, plină de arome orientale. Iar noi, bursierii, uluiți de atâta frumusețe, ne oream la fiecare *patio* să mai facem o poză pentru a immortaliza clipa, din dorința de a o păstra veșnic în memorie. O zi întreagă ne-am pierdut pe aleile Parcului Generalife, prin curțile interioare, fiecare concepută și decorată după alte principii, ne-am delectat cu felurile mâncăruri tipice oferite de gazde în onoarea noastră, pe scurt, ne-am simțit acolo conectați la pulsul Andaluciei.

Dar scopul șederii noastre în Spania erau cursurile de limbă, literatură și civilizație organizate și ținute de profesorii Universității Internaționale, cadre didactice de o înaltă pregătire profesională, și o exemplară ținută universitară.

Bursierii români și profesorii spanioli în sala de curs

Am vizitat, mai întâi, Granada, unde cetatea Alhambra se remarcă prin măreția și grandioarea turnurilor roșii-aramii în lumina apusului de soare, prin grădinile sau curțile interioare pline de viață și armonie datorită vegetației paradisiace, dar mai ales prin faptul că acest palat-fortăreață a împletit de-a lungul timpului două religii diferite, fiecare aducând elemente proprii de arhitectură, creând un ansamblu original de mozaicuri, sculpturi în piatră și lemn, arcade spectaculoase. Urmează Ubeda, Jaén. Mergând spre nord, dar nu foarte mult, am ajuns la Córdoba, scaldată de apele râului Guadalquivir, cândva capitala celui mai puternic regat al Islamului, cel mai dezvoltat centru din Europa medievală și oraș al științei și al artelor.

Baeza, orașul în care am locuit, în ciuda suprafeței lui mici, concentrează în el toate influențele istorice specifice zonei, având o

latură renașcentistă, situată în centrul orașului, cu o zonă monumentală ce include mărețea catedrală, Plaza de Los Leones și Universitatea Internațională, denumită *Antonio Machado*. Universitatea Internațională din Andalucia a fost locul în care am luat contact cu stilul de învățământ spaniol, care îmbină într-un mod plăcut teoria cu practica, captându-ne atenția cu informații noi, dintre cele mai variate. Am descoperit în profesori niște oameni serioși și, totodată, apropiați sufleteste, care puneau pasiune în tot ceea ce făceau. Cursurile au fost interesante datorită faptului că erau însoțite de imagini, proiectate prin intermediul laptop-ului, completând explicațiile teoretice. Orele se desfășurau într-o atmosferă destinată datorită spiritului deschis al acestor minunați profesori, la care găseam sprijin ori de câte ori ne loveam de noțiuni necunoscute. Aceiași spirit generos și ospitalier l-am întâlnit și la locuitorii din

Baeza, care ne-au impresionat prin portul lor simplu, dar elegant, mai ales în zilele de sărbătoare, cum a fost Procesionarea cu prilejul zilei Sfintei Maria del Carmen, la care am luat parte cu mult interes și satisfacție.

Pe parcursul celor două săptămâni, ne-am adaptat ușor stilului lor de viață, muzicii, dansurilor, toate acestea lăsând o amintire de neuit în inimile noastre.

Anda DAN, grupa 403,
Camen Adina GHIȚĂ, grupa 403,
Florentina Victoria MĂCELARU,
grupa 409,
Facultatea de Marketing
și Comerț Exterior, anul IV, zi.

După o săptămână de cursuri intensive (trei ore dimineața și trei după amiaza), ni s-a oferit prilejul de a vizita Madridul, această capitală europeană aflată la o altitudine de 800 m. față de nivelul mării, dar și la înălțimea tuturor așteptărilor, în ceea ce privește monumentele istorice, muzeele, parcurile, vitrinele, lumea de pe stradă, gata oricând să-ți îndrepte pașii spre locul căutat, oferindu-se chiar să te însoțească, și să-ți dea explicații suplimentare.

Timpul ce ne-a mai rămas până la întoarcere a fost folosit din plin: cursuri, seminarii, teste de evaluare a cunoștințelor dobândite, diplome... îmbinate cu alte excursii de cunoaștere: Córdoba, Ubeda, Jaén, Baeza, orașe-muzeu, îmbinare originală de artă medievală și modernă.

Pe drumul de întoarcere spre țară, ne-am oprit la Barcelona, pe care am vizitat-o grație amabilității unui fidel prieten al României, Padre Amador. Interesant acest oraș, plasat în inima Cataluniei, și, totodată, la malul Mării Mediterane, port și poartă mereu deschisă ieșirii și intrării de mărfuri, de idei, mentalități și mode.

Odată ajunși în țară, mai bogată sufleteste, mai pregătiți profesional, gândurile noastre, de recunoștință, se îndreaptă spre toți cei care au făcut ca visul nostru de a cunoaște Spania să devină realitate: în mod expres, către dl. rector, prof. univ. dr. Aurelian Bondrea, sensibil și atent la diversificarea relațiilor internaționale ale Universității Spiru Haret, către d-na prorector, prof. univ. dr. Elena Bălan, mereu activă și preocupată de realizarea unui învățământ de calitate, către decanul Facultății de Marketing și Comerț Exterior, conf. univ. dr. Aurelian A. Bondrea, care și-a propus ca absolvenții noștri cu profil economic să aibă, pe lângă o pregătire de specialitate performantă și un larg orizont de cultură.

Desigur, șederea noastră în Spania, n-ar fi fost atât de profitabilă, sub aspect profesional și cultural-educativ, fără sprijinul real și concret al d-lui Juan Manuel Casado, director al Institutului Cervantes din Napoli și, mai recent, din Brazilia, care a pus multă pasiune, participând efectiv și chiar afectiv, la realizarea acestui măreț proiect, fără implicarea rectorului Universității Internaționale din Andalucia, dl. José María Martín Delgado, și a prorectorului aceleiași universități, dl. Salvador Montesa, specialist în didactica predării limbii și literaturii spaniole, care a vegheat ca programul nostru de pregătire profesională să fie adecvat exigențelor unui proces didactic modern, eficient, aplicativ, și, nu în ultimul rând, profesorilor noștri, Salvador Almadana López del Moral, Antonio Herrera, Mario Rădoi, care, cu tact și pricepere, ne-au perfecționat modalitățile de exprimare în limba spaniolă, adăugând noi cunoștințe, transmisie teoretică sau prin exerciții aplicative, contribuind, astfel, la dezvoltarea competenței de comunicare, orală și scrisă, în această limbă de circulație internațională.

Plăcut impresiunii de ospitalitatea spaniolilor pe care l-am cunoscut pe toată perioada șederii noastre în Spania și, totodată, conștienți că am făcut un salt calitativ în pregătirea noastră profesională, ne dorim, profesori și studenți, acum la începutul unui nou an universitar, să continuăm activitatea noastră didactică sub semnul călătății procesului de învățământ, nutrim dorința noastră de a ne întoarce în spațiul cultural hispanic, în care au trăit și au creat atâtea mari personalități ale culturii universale precum Cervantes, Lope de Vega, Unamuno, Velázquez, Goya, Picasso și mulți, mulți alții.

Asist. univ. Daiana-Georgiana
DUMBRĂVESCU

S-a scris atât de mult despre Spania încât ar părea o nebulie să pretind că mai pot spune ceva nou, și totuși, când spun Spania, un fior plăcut îmi răscolește ființa și ochii minții caută splendorile aceluși ținut de vis ce mi-au încântat și îmbogățit viața. Prieteni cu căldură și prietenie sinceră, cei ce ajung în Spania se simt ca acasă - spaniolii nedeștinând proverbialele ospitalitate a latinilor, exprimată în limba lor ca o muzică, în gesturi ample cât inima lor mare și în zâmbetul lor cuceritor. Spaniolii sunt oameni frumoși, senini, veseli, pasionali, respectă viața și o iubesc, conviețuind în armonie într-un decor splendid de flori luxuriante, palmieri, lămâi. Pentru ei, fiecare zi e ca o sărbătoare și ies seara pe străzi pentru a-și împărtăși bucuriile, a dansa și a cânta. Orașele spaniole sunt pe toate gusturile, îmbinând străvechiul și tradiția cu noul, într-o îmbinare armonioasă. Ne-au fascinat orașele Granada și Córdoba. Intrarea în Córdoba se face pe un pod ce traversează râul Guadalquivir. În apropiere, se observă ruinele unui vechi apeduct arab. Moscheea din Córdoba este un monument original și unic în lume. Moscheea are șapte porți. Abd Al Rahman a vrut ca moscheea din Córdoba să fie un loc de pelerinaj, o Meca occidentală, cel mai de seamă templu al Islamului. Moscheea - catedrală se înalță deasupra zidului înconjurător, ca o cetate cu ziduri crenelate. Întrând în acest vechi sanctuar al Islamului, în orice parte te-ai întoarce, privirea se pierde printre aleile de culoane ce se întretaie și se succed cât vezi cu ochii.

Spanie, splendidă țară, ce mult aș vrea să te mai revăd!

Gabriela Antonia TOMA, anul IV,
Facultatea de Limbi și
Literaturi Străine

Pagină realizată de
Janeta LUPU

Împreună cu prorectorul universității,
Salvador Montesa

Împreună cu directorul universității,
Pedro Martín Guzmán

Împreună cu dl Juan Manuel Casado,
directorul Institutului Cervantes din Brazilia